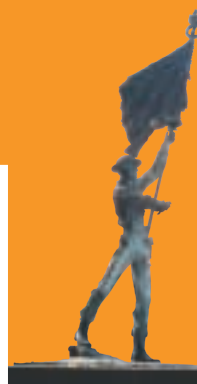

de

Vaandel drager

Jaargang 23 - Juli 2007

82

☐ GESCHIKT
☐ ONGESCHIKT

Koninklijke Landmacht

DENK OOK EENS AAN EEN VERVOLGFUNCTIE
BINNEN JE EIGEN BRIGADE!

ONTDEK OF JIJ GESCHIKT OF ONGESCHIKT BENT VOOR EEN BAAN BIJ DE KONINKLIJKE LANDMACHT.
GA NAAR WWW.WERKENBIJDELANDMACHT.NL OF BEL 0800 74 46 65 62 . DE LANDMACHT. MEER DAN WERK ALLEEN.

Colofon

Jaargang 23, nummer 82
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 2500 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Hoofredactie:

Hans Sonnemans
e-mail: hans.sonnemans@zonnet.nl

Eindredactie:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@planet.nl

Redactie:

Lkol Joost Doense
Maj Emil Kaspers

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
Tel. 040 - 2665662
e-mail: 17painbat.st.sl.stooperszkn02
@rnla.mindef.nl

Vormgeving en Druk

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Uitgave:

Drukkerij Gianotten B.V.
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 542 50 50
fax: 013 535 91 75
e-mail: info@drukkerijgianotten.nl

Fotografie:

Fotoarchief museum Brigade en
Garde Prinses Irene
17Painbat,
Sectie Communicatie, 13
Gemechaniseerde Brigade
Website legermuseum
Nelleke Swinkels - van de Vorst

Coverfoto:

Eregroet voor gevallen kameraden
van de VOSKNBPI

Website:

www.fuseliers.net en
www.prinsesirenebrigade.nl

Inhoudsopgave

Stichting Brigade en Garde

- Tot in lengte van jaren zullen we een "thuis" zijn voor leden van de VOSKNBPI 2

Van de redactie

- Feest en nostalgie rondom een zestigjarig jubileum 3

Vereniging van Oud Strijders Koninklijke Brigade Prinses Irene

- Lief en leed 4
- Stichting Steunfonds "Prinses Irene" en Generaal Noothoven van Goor Fonds 6
- Herdenking in Hedel op 4 mei 6
- Zestig jaar vereniging van Oud-strijders KNBPI 8
- In memoriam Theo van Besouw 10

In memoriam 12

- In memoriam Lkol der Fuseliers, Jan Spiering 12

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

- Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering van de Vereniging van Indiëbataljons 13
- Vrijheidsdefilé in Wageningen op 5 mei 15

Vijfde bataljon GRPI

- De start van 5-GRPI 16

Zesde bataljon GRPI

- Sireentje nr. 64 19

Zevende bataljon GRPI, Bataljon Berdjalan

- Medisch dossier 20
- Adreswijzigingen 21
- Reunie 2008 21

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

- 17 Painbat GFPI, gefeliciteerd met de succesvolle afronding van de missie in Uruzgan 22

Regimentsflitsen

- Vertrek van twee Oirschotse Fuseliers van het eerste uur 24
- Afscheidsspeech van scheidend Regimentscommandant Tim Luiten 26
- Commando-overdracht 17 Painbat GFPI 30
- Regimentskalender 2007 31

Bataljonsnieuws

- Open dagen Koninklijke Landmacht 31
- EUFOR 5 krijgt zijn medaille 32

Historie

- Uit de oude doos van de KNBPI 33
- De aanvullingstroepen:
Van het strand tot Bergen op Zoom 34

Stichting Brigade en Garde

Tot in lengte van jaren zullen we een “thuis” zijn voor leden van de VOSKNBPI

Tekst: Guus van Leeuwe
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Onlangs werd feestelijk herdacht dat de (reünie) Vereniging van de Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene (VOSKNBPI) 60 jaar geleden, in 1947, werd opgericht. Ook vanaf deze plaats wil ik, mede namens alle geledingen die deel uitmaken van de stichting Brigade en Garde Prinses Irene, de leden van de vereniging nogmaals daarmee van harte gelukwensen.

Jammer, dat uiteindelijk zo weinigen gehoor hadden (kunnen) (ge)geven aan de uitnodiging om aan dit jubileum deel te nemen. Terecht verleende het zojuist teruggekeerde bataljon daaraan wel maximale aandacht. Niet alleen omdat het getal zestig als jaardag een respectabele leeftijd en een heuglijk moment representeert, maar vooral toch vanwege het respect voor de geleverde prestaties, van de individuele leden van de vereniging, in de jaren die aan de oprichting vooraf gingen. Bovendien is de stimulans die nog steeds van hen uitgaat naar de huidige leden van ons Regiment (je zou kunnen zeggen: ook een stukje

eigenbelang. Maar waarom zou het mes niet aan twee kanten mogen snijden?)! heel groot. Al eerder schreef ik op deze plaats dat oud worden op zichzelf geen verdienste is, maar dat je je gelukkig mag prijzen als je een bepaalde leeftijd haalt. Als je de groep vertegenwoordigers van de VOSKNBPI evenwel van dichtbij ziet, realiseer je je wel dat ze al zeker zo'n 20 tot 25 jaar ouder zijn dan hun vereniging en je ziet ook dat ouderdom en gebreken helaas bij elkaar horen.

Zij, die op de 23ste mei aanwezig waren behoren tot de zeer sterken, maar vertegenwoordigen nog maar zo'n 10 % (als ik voorzitter Rudy Hemmes goed heb beluisterd) van het aantal dat oorspronkelijk lid van de Vereniging van Oud-strijders was. Dit verouderingsproces heeft er al toe geleid dat een aantal van de bestuursstaken van de vereniging werd overgenomen door anderen, waarbij vooral Nelleke Swinkels ook wel eens in dit blad in het zonnetje mag worden gezet. Ook naar de verdere toekomst toe, als onverhoopt het bestuur het verder moet laten afweten, wil ik graag nog eens herhalen dat zowel de Stichting Brigade en Garde, maar vooral het bataljon de noodzakelijke elementen van het verenigingsbestuur op

zich zullen en willen nemen en daarmee tot in lengte van dagen een “thuis” voor de leden van de VOSKNBPI zullen zijn. Afsluitend tenslotte het volgende: Het is niet aan mij om complimenten uit te delen aan het bataljon, maar laat ik het zo zeggen, dat ik er trots op ben te horen en in de media te lezen hoe het de eenheid en de mannen en vrouwen in Uruzgan is vergaan. En ik feliciteer het hele bataljon ermee weer heelhuids thuis te zijn gekomen. Verder zult u elders in dit nummer nog wel een aantal malen een verwijzing naar de laatste uitzending tegenkomen. Ik wens u veel leesplezier.

“Zij behoren tot de zeer sterken”

Van de redactie

Feest en nostalgie rondom een zestigjarig jubileum

Tekst: Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Er is weer veel gebeurd in de afgelopen periode. Blijdschap rondom de veilige terugkeer van onze Fuseliers uit Uruzgan en Bosnië. Feest en nostalgie rondom een 60-jarig jubileum. Het overlijden van een zeer bekend en vooraanstaand Fuselier maar ook afscheid van twee vertrouwde gezichten uit het "Oirschotse" zand....

Ireneman

Juist een dag voor de herdenkingen en vieringen van 4 en 5 mei overleed hij: Generaal-majoor der Fuseliers buiten dienst Theo J. van Besouw, 88 jaar oud. Op zijn herinneringsprentje staat onder meer te lezen: "Kort voor zijn overlijden heeft hij gelukkig de gelegenheid gehad om een bezoek te brengen aan de Mariakapel aan de Moergestelse Weg (in Tilburg). Geroerd zei hij: "Hier heb ik destijds met Frans van Renswouwe geboden voor haar bijstand voor onze vlucht naar Engeland. We zijn van deze plaats vertrokken met een paar zilveren guldens en een rozenkrans op zak." Het werd een begin van een totaal ander leven. Als Engelandvaarder ontving hij het Kruis van Verdienste, als sergeant van de Irene Brigade

Zestig jaar

Op woensdag 23 mei vierde de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" het 60-jarig bestaan. Dat gedenkwaardige jubileum werd al bereikt op 12 april, maar de viering vond zes weken later plaats, vanwege de uitzending van de parate mannen en vrouwen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene naar Uruzgan. Dit zegt uiteraard alles over de betrokkenheid van de veteranen van de Brigade met hun traditievoorzitters. Het werd een stralende dag met ruim 100 gasten, veel herinneringen, een stijlvolle herdenking van de gesneuvelde en overleden "makkers" en natuurlijk een lekkere rijstmaaltijd. Prachtig om te zien dat de 31 aanwezige leden nog steeds kunnen marcheren.

Brigadegeneraal der Infanterie Th.J. van Besouw (zie kraagpatjes). Pas na zijn bevordering tot generaal-majoor kwam "der Fuseliers" erbij in het Koninklijk Besluit.

werd hij onderscheiden met het Bronzen Kruis. Na de Duitse capitulatie vertrok hij als kapitein en compagniescommandant van het 4e bataljon Regiment Prinses Irene naar Nederlands Indië. Ook hier kwam hij terug met een dapperheidonderscheiding, namelijk de Bronzen Leeuw. "Irene" zou hem nooit meer los laten: hij werd Regimentscommandant en verliet de militaire dienst als generaal-majoor der Fuseliers. Na zijn pensionering bleef hij zijn "makkers" van de Brigade en het 4e bataljon altijd trouw opzoeken en was onder meer jarenlang als bestuurslid van de Oud-strijders Vereniging van de Brigade actief.

Stijlvolle herdenking

Tegelijkertijd gingen mijn gedachten toch terug naar 10 jaar geleden, naar het 50-jarig jubileum. Een maand voor het feest moest worden uitgeweken naar een locatie buiten de kazerne, omdat er teveel aanmeldingen waren. Het werd Motel Eindhoven, waar uiteindelijk meer dan 400 gasten werden ontvangen. Z.K.H. Prins Bernhard was hierbij aanwezig. Er is heel veel gebeurd sinds die tijd maar de verbondenheid met elkaar en de traditievoortzetters van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene is gebleven.

Gezichten

Toch betekent het dat we in korte tijd al meteen weer afscheid moeten nemen van twee bekende en vertrouwde Fuseliers. Net terug van een succesvolle missie in Uruzgan, vertrekken ze alweer uit Oirschot. Op 12 juni draagt LKol der Fuseliers, Tim Luiten het commando over aan LKol der Fuseliers, Joost Doense. Bijna drie jaar heeft Luiten op geheel eigen wijze vorm en inhoud gegeven aan de functie van Regimentscommandant. Zowel hij, als zijn echtgenote Karin, voelden zich duidelijk thuis bij de vele contacten met de vete-

ranen. We wensen hem veel succes in zijn verdere loopbaan.

Een ander bekend gezicht is dat van Maj, nu LKol Marcel Duvekot. Hij was in 1992, als kapitein, commandant van de Alfacompanie, die voor het eerst als "Oirschotse" Fuseliers, samen met de oud-strijders, naar Normandië ging. Ze gingen daar te water en dat maakte toen een enorme indruk. Als plaatsvervangend bataljonscommandant mocht Duvekot zich de afgelopen jaren veel bezig houden met "Regimentszaken". Hij heeft gerealiseerd dat Regimentsblad de Vaandeldrager voortaan bij alle militairen van 17 Painbat GFPI op het huisadres wordt bezorgd. Als overste gaat hij nu naar Amersfoort en ook hem wensen we veel succes.

Opvolging

LKol Joost Doense en Maj Emil Kaspers volgen hen op. Ze zijn beiden helemaal bekend bij het Oirschotse bataljon in eerdere functies. We vertrouwen erop dat het Regiment bij hen weer in goede handen is.

Ik wens u veel leesplezier

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Ereburger van de stad Wolverhampton

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Penningmeester: H. van Beers, Pr. Clausstraat 60, 4761 AM Zevenbergen

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht

aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of mail:

nellekeswinkels@planet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Lief en leed

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Afscheid

Met weemoed hebben wij afscheid genomen van Simon van Kampen, de man die in Engeland het

Noothoven van Goor fonds oprichtte en na de bevrijding van het zuiden het Prinses Irene Fonds. Van beide fondsen is hij van het begin af bestuurslid geweest en is dat onafgebroken tot zijn dood gebleven. Vele leden van onze Brigade en hun nabestaanden zijn door de Fondsen geholpen en wij zijn Simon veel dank verschuldigd. Ik heb

daarvan mogen getuigen bij zijn begrafenis. Dat hij moge rusten in vrede.

Ook is overleden ons oud-bestuurslid Theo van Besouw, de Engelandvaarder die als Sergeant in de derde Gevechtsgroep heeft deelgenomen aan de veldtocht in '44 – '45 en daarna naar Indië ging. U leest zijn "In Memoriam" elders in deze Vaandeldrager. De wijze waarop het Regiment bij zijn begrafenis aan deze Oud-commandant de Militaire Eer bracht was voortreffelijk.

Statutenwijziging Fondsen

Van het Bestuur van de Prinses Irene Fondsen werd vernomen dat de statuten worden aangepast zodat ook veteranen van de Indië Bataljons en van de Fuseliers een beroep kunnen doen op de Fondsen als zij in financiële nood verkeren. De statuten zijn nog niet bij de notaris gepasseerd, maar vooruitlopende op het officieel worden van de Statuten moet iemand die in nood zit zeker zijn aanvraag alvast indienen. Dat moet wel gemotiveerd gebeuren. Elders in deze Vaandeldrager leest u daar meer over.

Fuseliers terug uit Afghanistan

Gelukkig zijn alle Afghanistan Fuseliers weer terug in Oirschot. Bij hun thuiskomst op Vliegveld Eindhoven heb ik hen, mede namens u allen, welkom thuis mogen heten. Onze Fuseliers hebben de hen opgedragen taken voortreffelijk uitgevoerd en daar zijn wij allen trots op. Na een welverdiend verlof zijn zij de eerste week van mei weer volop aan het werk gegaan.

Zestig jaar Vereniging van Oud-strijders

Op 23 mei vierden wij tijdens onze reünie in Oirschot dat onze vereniging op 12 april 1947 werd opgericht. Aangezien het 17e Bataljon op 12 april nog in Afghanistan was werd dat zestigjarig bestaan op 23 mei gevierd zodat het Regiment erbij kon zijn. Begunstigd door schitterend weer waren wij bijeen met ruim honderd leden van onze vereniging en gasten. Bij het monument voor de gevallen Irenemannen werd een dodenappèl gehouden. Daaraan voorafgaand mocht uw voorzitter een herdenkingsrede uitspreken waarvan u elders in deze Vaandeldrager een samenvatting vindt. Na een rijstmaaltijd en nog een drankje werd de geslaagde dag besloten. Hoe vaak zo'n dag nog met zoveel aanwezigen kan worden gevierd is niet zeker. Het kan alleen dankzij de geweldige steun van Nelleke Swinkels en van ons

Regiment, waar wij enorm dankbaar voor zijn. Ons bestuur neemt zich in ieder geval voor haar taak zolang mogelijk te blijven uitvoeren.

Commando overdracht

Op 12 juni droeg de Regimentscommandant LKol Luiten zijn commando over aan LKol Doenze. Ook daarover leest u elders in deze Vaandeldrager meer. De PBC Maj Marcel Duvekot, die tot LKol werd bevorderd, had zijn functie al eerder overgegeven aan de Maj Emil Kaspers. Wij zijn BC en PBC beiden dankbaar voor alles wat zij voor onze vereniging hebben gedaan en voor de wijze waarop zij hebben bijgedragen aan de warme sfeer tussen het Regiment en onze leden.

Rudi Hemmes bedankt Overste Luiten voor de prettige samenwerking. Op de achtergrond kijken zijn vrouw Karin en dochters Maartje en Lieke toe.

Koorduitreiking

De koorduitreiking, die gepland was in de eerste week van juni in Normandië, kon wegens de drukte rond de verjaardag van D-Day daar niet doorgaan en werd op 8 juni georganiseerd op de Oirschotse Heide waar in 1944 het Hoofdkwartier van de Prinses Irene Brigade zich bevond.

Komende evenementen

Leest u vooral de Regiments kalender. Daarin is vermeld welke evenementen in de komende maanden voor onze vereniging zijn gepland. Geeft u op bij de secretaris van onze vereniging als u daaraan mee wilt doen. Ik hoop dat veel leden dat zullen doen.

Ik kijk naar u uit.

Stichting Steunfonds “Prinses Irene” en Generaal Noothoven van Goor Fonds

**Tekst: Frans van der Meeren,
coördinator van de Fondsen**

Indienen van aanvragen voor financiële steun

Zoals de voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders al schreef heeft het bestuur van bovengenoemde Fondsen besloten de statuten zodanig aan te passen dat ook veteranen van de Indië Bataljons en van het Garde Regiment Fuseliers, die in financiële nood verkeren, een beroep kunnen doen op de Fondsen. De statuten zijn nog niet bij de notaris gepasseerd, maar vooruitlopende op het officieel worden van de Statuten kan iemand, die van oordeel is in aanmerking te komen voor financiële hulp, zijn aanvraag alvast indienen, aangezien de behandeling enige tijd in beslag kan nemen.

De aanvraag moet voorzien van een motivatie bij de coördinator van de Fondsen worden ingediend. In de aanvraag moet worden aangegeven of er al pogingen zijn ondernomen om bij de maatschappelijke dienst van de gemeente ondersteuning te verkrijgen. Tevens moet een opgave van het jaarinkomen worden bijgevoegd.

De rol van de coördinator

De coördinator van de Fondsen bericht aan de verzoeker dat zijn of haar aanvraag is ontvangen en zo spoedig mogelijk zal worden behandeld door het dagelijks bestuur.

Vervolgens gaat hij na of de steunverlening noodzakelijk en verantwoord is en of elders geen financiële steun verkregen kan worden.

Na vaststelling van de noodzaak tot steunverlening stuurt de coördinator de aanvraag, met zijn advies, aan de secretaris van de Fondsen, die er zorg voor draagt dat de aanvraag in het Dagelijks Bestuur aan de orde komt.

Na behandeling van de aanvraag in het dagelijks bestuur stelt de secretaris van de Fondsen de verzoeker van de steunverlening in kennis van het besluit van het dagelijks bestuur met een afschrift van die brief aan de coördinator.

Als de aanvraag is goedgekeurd draagt de penningmeester van de Fondsen zorg voor overmaking van het toegekende bedrag aan de verzoeker.

Coördinator Steunfondsen: F.v.d.Meeren,
Noordsingel 23 4611 SB Bergen op Zoom
Tel. 0164 – 241119 of via E-mailadres
f.van.der.meeren@home.nl.

Herdenking in Hedel op 4 mei 2007

Tekst: Henk van Beers

Op vier mei van dit jaar was oud-strijder en penningmeester van de Prinses Irene Brigade, Henk van Beers aanwezig tijdens de dodenherdenking in Hedel. Het monument van de Brigade in Hedel is geadopteerd door de School met de Bijbel. Veel kinderen van die school waren aanwezig op 4 mei. Henk vertelde op verzoek van de school wat er tijdens de bevrijding van Hedel gebeurd is. Deze keer stond de vraag centraal over wat er op de steen boven het monument staat gebeiteld. “Voor vrijheid en onafhankelijkheid”. Aan het monument werd ook de historische hectometerpaal 26.1 toegevoegd, als symbolische verwijzing naar de landing in april 1945.

Het monument in Hedel

Henk van Beers vertelt over “vrijheid en onafhankelijkheid”

De burgemeester van Hedel sprak over “vrijheid maken we samen”, maar daar zijn de Oud-strijders van de Prinses Irene Brigade mee begonnen 62 jaar en 3 weken geleden toen wij hier kwamen en de strijd begonnen ter verkrijging van onze en jullie vrijheid”, zo sprak Henk van Beers.

Geachte Oud Strijders van de Prinses Thuis Brigade,

Van harte gefeliciteerd met het 60 jarig bestaan van uw Vereniging. die werd opgericht omdat men direct na het einde van de oorlog begreep dat het belangrijk was elkaar niet uit het oog te verliezen.

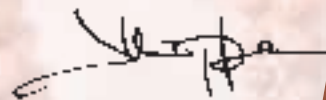
Het bestaan van uw Vereniging zorgt ervoor dat het contact niet verloren ging waardoor u elkaar al jaren weer kon ontmoeten en gezamenlijke herinneringen ophalen.

Daar u dit doet ondanks het feit dat met het verlopen der jaren het voor velen steeds moeilijker is een jaarlijkse bijeenkomst te bezoeken, maakt het wel duidelijk hoe belangrijk het is elkaar steeds weer te treffen, omdat de herinneringen eigenlijk alleen met elkaar te delen zijn.

Ik blijf en trots op dat u destijds, met mijn naam op uw Schouder, hebt bijgedragen aan het herwinen van de Vrede en ik vergeet de Oud Strijders van de naar mij genoemde Brigade niet, al kom ik er vandaag niet bij zijn.

Ik hoop dat het u zal zijn geluk nog lang te genieten van een goede Avondsavond en van de vele herinneringen aan de band met uw collega's en het onderlinge vertrouwen.

Met mijn allerbeste wensen van ieder van u en met vriendelijke groeten.

Alle leden van de Vereniging van Oud-strijders van de KNBPI kregen op de ochtend van 23 mei deze brief met een mooie foto van "hun" Prinses thuisgestuurd. Het is een gelukwens bij gelegenheid van het 60 jarig bestaan van de vereniging.

Zestig jaar vereniging v

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Het begin

Als je terugdenkt aan de oprichting van onze vereniging in 1947, denk je aan de sfeer van toen. Dat was de reden waarom onze vereniging werd opgericht. Weet u nog dat feest in 1945 dat de vereniging "Ons Leger" aanbood in de dierentuin in Den Haag? De Mariniers waren naar Amerika voor een opleiding. De oorlogsvrijwilligers die in het bevrijde zuiden bij de Brigade waren gekomen waren voor het grootste deel naar hun familie. Het was een reünie van de mensen die jaren in Engeland op elkaars lip hadden gezeten. En van de dames die, in de ellende van de bezetting, vijf jaar op hun man hadden zitten wachten en die ook meer dan genoeg gespreksstof hadden.

Toen werd tegen elkaar gezegd: "dat moeten we volgend jaar weer doen" en werd er in 1946 een reünie georganiseerd door de commandant. In 1947 werd er officieel een vereniging opgericht en Generaal Majoor de Ruyter van Steveninck werd de eerste voorzitter.

De band met het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene

In het begin was de band met de mensen van het Regiment dat onze tradities voort moest zetten nog niet zo intens. Dat was ook wel te begrijpen. De Brigade mannen hadden de bezetting niet meegemaakt en de mensen van het Regiment waren niet in Engeland geweest. Ieder had zijn eigen herinneringen te verwerken en ieder vond zijn herinneringen het belangrijkste. En de Bataljons van het Regiment gingen al gauw naar Indië. De verschillende Regimentscommandanten deden er alles aan, maar de band was niet zo persoonlijk. De Regimentscommandanten wilden dolgraag het oranjeblauwe invasiekoord laten dragen door hun mensen, dan zou die band wel hechter worden, maar er waren nog te veel oud Brigade leden in actieve militaire dienst en de Oud-strijders wilden er niet eens over praten. Het koord was een persoonlijke herinnering en daarmee uit.

Interne problemen

Er waren ook onderling problemen. De mannen die uit Engeland kwamen hadden hun jaarlijkse reünie en de jonge mensen, die zich in bevrijd Brabant als oorlogsvrijwilliger bij ons hadden gemeld, hadden hun eigen bijeenkomsten, gebaseerd op hun ervaringen. De oorspronkelijke Oud-strijders van de Irene Brigade en die Oorlogsvrijwilligers, die steeds smalend "aanvullers" werden genoemd, gingen elkaar uit de weg. Zij kwamen nooit op elkaars reünie en de mannen uit Engeland vonden dat die aanvullers er niet bij hoorden. Daarbij werd vergeten dat die de jonge mensen de bezetting hadden meegemaakt, zich vrijwillig hadden gemeld en waren ingezet in Hedel, waar zij tien collega's verloren en dat ook zij hun ervaringen moesten verwerken.

Natuurlijk vonden de aanvullers, die bij de uitreiking van het invasiekoord in 1945 daarvoor ook al niet in aanmerking waren gekomen, omdat dat alleen was voor de mannen die uit Engeland in Normandië waren geland, dat zij werden gediscrimineerd en in de zeventiger jaren kwamen zij in opstand. Die opstand werd door het Bestuur gesust en de scheldpartijen over en weer waren afgelopen.

Overdracht invasiekoord aan Regiment

Toen de laatste koorddrager in actieve dienst, Mike van Lienden, de militaire dienst in 1979 verliet kwam het Regiment weer op het net met de vraag of het koord niet door hen kon worden gedragen. Dat gaf weer verhitte discussies in onze vereniging want er was toch bij de uitreiking van het koord gezegd dat het een persoonlijke herinnering aan de veldtocht was en niet overdraagbaar en er hing toch een koord in het Vaandel. Gelukkig werd die discussie gewonnen door de Oud-strijders, die vonden dat het koord niet alleen een herdenking was aan de veldtocht, maar juist daardoor ook een herinnering aan de Prinses Irene Brigade en dat het goed was om bij ons leven bij te dragen aan het overdragen van de traditie. En zo kreeg het Regiment eindelijk in 1982 het koord. Toen vond iedereen in onze vereniging dat de "Aanvullers" dat dan ook moesten dragen.

van Oud-strijders KNBPI

De koorden werden op de reünie in Schalkhaar in 1982 door Oud-strijders omgehangen bij de Fuseliers van een compagnie van het 13e Bataljon en van toen af was het koord van het Regiment. Er was in die tijd geen mogelijkheid om iedere keer weer het koord door Oud-strijders aan nieuwe Fuseliers uit te laten reiken. Velen van hen konden de tijd daarvoor niet vrijmaken omdat zij nog niet waren gepensioneerd. Mede daardoor werd toen de band tussen ons Regiment en onze Vereniging nog niet echt hechter door het koord.

Limburgse Jagers worden Fuseliers

Die band werd wel hechter toen in 1992 bij de organisatiewijziging van de Krijgsmacht het 17e Bataljon Limburgse Jagers met één pennestreek Garde Fuseliers Prinses Irene werd, omdat het 13e Bataljon uit Schalkhaar een opleidingsbataljon werd en een Garderegiment een paraat Bataljon moet hebben. De thuisbasis van het 17e in Oirschot werd de thuisbasis van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. De meeste Limburgse Jagers vonden het maar niks. De toenmalige Regimentscommandant Overste Leen Noordzij bedacht dat zijn Limburgse Jagers wel goede Fuseliers zouden kunnen worden als zij samen met Oud-strijders naar Normandië waren geweest om te zien welke tradities zij eigenlijk over moesten nemen. De Bataljons Adjutant Choinowski dichtte, op de melodie van de in Engeland voor de Brigade gecomponeerde Prinses Irene mars, een pracht van een Regimentslied. Toenmalig Regimentskapitein Peter Aerts werd de contactman met onze vereniging, en Kapitein Duvekot zorgde er voor dat zijn hele A Cie. het Regimentslied kon zingen.

Wij denken nog met heel veel genoegen terug aan die tocht die vijftien jaar geleden naar Normandië werd georganiseerd met 350 kaderleden en manschappen van de A Cie. en 50 Oud-strijders. Daar in Normandië werden op het strand van Arromanches door de Oud-strijders van de Prinses Irene Brigade koorden uitgereikt aan het kader van het Regiment en de nieuwe Fuseliers van de A Cie. De A Cie. maakte daarna rechtsomkeert en onder het motto "jullie landen wij ook landen" ging de hele compagnie te water. Voor de aanwezigen, die

niet bij de A Cie. waren ingedeeld en er niet op hadden gerekend de zee in te gaan, werden de koorden in Calvados gedrenkt. Voor Overste Noordzij, die er ook niet op had gerekend dat de koorden in zee zouden worden nat gemaakt, was dat een hele verrassing waar hij zich echter niet aan onttrok.

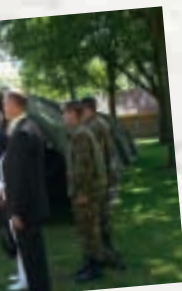
En wat werden die Limburgse Jagers goede Fuseliers. Die trip naar Normandië in juli 1992 was de start voor een heel nieuwe periode in onze vereniging. Alle Fuseliers kregen van af dat moment hun koord van een Oud-strijder op een plaats waar de Irene Brigade was geweest en alle koorden werden nat gemaakt. Koorduitreikingen werden soms gecombineerd met beëdigingen en zo werden wij bij veel evenementen betrokken en waren wij aanwezig bij het vertrek van het Bataljon naar alle uitzendingen naar crisisgebieden.

Terugblik en toekomst

Wij kunnen op elke periode uit de geschiedenis van onze vereniging met trots en genoegen terug zien en wij zijn allen die voor ons daarbij iets hebben betekend erg dankbaar.

Wij weten niet hoe lang onze vereniging nog zal bestaan. Van de oorspronkelijke 1100 leden zijn er nog 145 over. Het bestuur van onze vereniging is tot een minimum gereduceerd. Wij kunnen het alleen volhouden door de geweldige hulp van Nelleke Swinkels en van het Regiment. Wij weten zeker dat die steun zal worden gegeven zolang er Oud-strijders behoefte aan hebben.

Wij zijn geweldig trots dat op zo'n fantastische wijze al die jaren de traditie van onze Prinses Irene Brigade als vredesbrenger is voortgezet. In Indië; tijdens de koude oorlog; in de uitzendgebieden. En ook nu weer, want naar ons voorbeeld om jaarlijks een reünie te houden, is de "Vereniging Veteranen Vredesmissies van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene" opgericht. Het bestuur van die vereniging organiseert elk jaar een reünie en houdt vooral alle adreswijzigingen bij. Wij hebben dus alle reden om na zestig jaren bestaan van onze vereniging dankbaar en gelukkig te zijn.

In Memoriam Theo van Besouw

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Op 3 mei overleed Generaal Majoor **bd** Theo van Besouw, Engelandvaarder, Oud-strijder van de Prinses Irene Brigade, Compagnies Commandant bij het 4e Indië Bataljon van het Regiment Prinses Irene en Oud-commandant van het Garde-regiment Fuseliers Prinses Irene.

Theo was voor de oorlog voorbereid op een toekomst in de Tilburgse textiel. Op 10 mei 1940 veranderde het leven van de toen dienstplichtige sergeant Theo helemaal. In 1943 besloot hij het bezette gebied te verlaten en via Spanje en Portugal naar Engeland te gaan om vandaar uit mee te helpen het bezette gebied te bevrijden. Na vele moeilijkheden te hebben overwonnen bereikte hij in 1944, na negen maanden, Engeland. Voor de betoonde moed op zijn tocht naar Engeland kreeg hij van Koningin Wilhelmina het Kruis van Verdienste.

Theo werd als sergeant ingedeeld bij de derde gevechtsgroep van de Prinses Irene Brigade. Voordat de Prinses Irene Brigade werd overgebracht naar Normandië zijn Theo en Anne Marie in Londen getrouwd door de Aalmoezenier van de Irene Brigade: Pater Laureijsen. Volgens Theo kreeg hij daartoe opdracht van Anne Marie, die toen hoger in rang was.

Juli 1946: vertegenwoordigers van de Brigade bij de Victory Parade in Londen. Vlnr: sergeant Kers, 1e luitenant Van Besouw, sergeant-majoor de Bruin en adjudant Dado.

Dapper man

Gedurende de Veldtocht van Normandië door Frankrijk, België en Nederland heeft Theo zich wederom moedig gedragen en ontving hij, vooral voor zijn goede voorbeeld bij de gevechten in Hedel, het Bronzen Kruis.

In 1945 werd Theo naar Engeland gezonden voor het volgen van een opleiding tot officier. Als Compagniescommandant ging Theo in juni 1947 met het 4e bataljon van het Regiment Prinses Irene naar Indië. Hij maakte de Eerste en Tweede Politie Actie mee op Java en in maart 1950 repatrieerde hij naar Nederland. Voor zijn moedig gedrag werd hij ditmaal beloond met de Bronzen Leeuw.

Theo van Besouw kort na zijn pensionering, tijdens het lopen van de Vierdaagse met op de barett het embleem van Prinses Irene

Theo volgde de Hogere Krijgsschool van 1956 tot 1958 en werd in oktober 1967 als LKol Commandant van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in Schalkhaar.

Toen Theo plaatsvervangend commandant van de 13e Brigade was, werd de Legerplaats Oirschot omgedoopt in de De Ruyter van Steveninck kazerne. Als Generaal Majoor der Infanterie werd hij Commandant van de 4e Divisie in Harderwijk. Daar woonde hij in een soort ambtswoning op de kazerne. Bij dienstverlating werd hij benoemd tot Generaal Majoor der Fuseliers.

Theo was voorzitter van de Vereniging van Officieren van de Fuseliers en nimmer zijn er daarna nog kortere vergaderingen geweest bij die vereniging. Toen hij in 1984 het voorzitterschap overdroeg ontving hij de Gouden Fuseliers Speld van de Vereniging. In 1994 onthulde hij de plaquettes op het monument "de Vaandeldrager" in Tilburg met de namen van de gesneuvelde Brigade leden.

De Generaal van Besouw schietprijs wordt tijdens de Regimentsjaardag in 1999 uitgereikt door de naamgever.

Theo van Besouw wisselbeker

In 1996 werd de Theo van Besouw wisselbeker beschikbaar gesteld als prijs voor de winnaar van de schietwedstrijden van het Regiment op 11 januari, de oprichtingsdatum van de Brigade in Engeland en dus de verjaardag van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene. Hij was bestuurslid van 1986 tot 1995 van de Vereniging van Oud Strijders. In 1994 organiseerde hij samen met Vice-voorzitter Joop van den Bergh met groot succes een excursie voor de leden van de Vereniging van Oud-strijders naar Normandië. Theo was een FUSELIER met hoofdletters. De Prinses Irene Brigade en allen die daarvan de traditie voortzetten hebben zijn leven niet alleen richting gegeven maar ook geheel gevuld. De laatste jaren was

Theo fysiek niet meer in staat naar bijeenkomsten te komen en steeds hoorde je daar dan vragen: "Weet iemand hoe het met Theo is?" Niemand was hem vergeten. En er werd dan gesproken over Theo zoals wij hem hadden meegemaakt en over de dingen die hij gedaan had. En zo zal het altijd blijven. Wij zullen hem in ere blijven houden om alles wat hij voor ons heeft betekend. Theo van Besouw werd op 10 mei in Vught onder grote belangstelling, door Fuseliers ten grave gedragen. Het Regiment bracht hem op keurige wijze de zo verdiende militaire eer.

Theo was een humorvol, gelovig, goed mens en een dapper man wiens grootste zorg steeds was, de zorg om de mensen die aan zijn zorg waren toevertrouwd. Wij treuren om zijn heengaan, wij zijn dankbaar voor wat hij voor ons heeft betekend en wij zijn er trots op dat hij een der onzen was. Moge hij rusten in vrede.

Generaal Majoor bd Th. J. van Besouw

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

H.C.M. van der Sanden	31 maart	2007	Oisterwijk
A.A. de Lange	11 april	2007	Melissant
Th.J. van Besouw	03 mei	2007	Vught

Vierde Bataljon GRPI

J. Derksen (Staf-MT)	04 maart	2007	Arnhem
T. Tadema (1ste Cie)	20 maart	2007	Sneek

Vijfde Bataljon GRPI

F.H. Moerman	01 mei	2007	Grave
--------------	--------	------	-------

Zesde Bataljon GRPI

G. Braas	25 december	2006	De Goorn
E. Vermeulen	23 maart	2007	Breukelen
P. van Barneveld	14 mei	2007	Groenekan

Zevende Bataljon GRPI

F. Schadron (2e Cie)	27 januari	2007	Gendringen
G.B. Pit (Staf)	10 februari	2007	Enschede
J. Been (Staf)	01 april	2007	Darp
K. van Drunen	09 april	2007	Rossum
(echtgenote van A. van Gameren (2e Cie))			
Th.M. van Elk-Derksen	27 april	2007	Oosterhout (Gld.)
(echtgenote van M.L. van Elk (1E Cie))			

VVOGFPI

J. Spiering	06 mei	2007	Diepenveen
-------------	--------	------	------------

In Memoriam LKol der Fuseliers, Jan Spiering

Tekst: Guus van Leeuwe

Deze prent van een tamboer van het Regiment was van zijn hand.

Op 6 mei 2007 overleed LKol der Fuseliers, Jan Spiering, een bijzonder mens, die met name grote bekendheid genoot onder de "Schalkhaarders". Zijn laatste functie binnen het Regiment was die van plaatsvervangend bataljonscommandant van het toenmalige 13 Painfbat GFPI. Hij was een opvallende persoonlijkheid, die altijd en voor iedereen, van hoog tot laag, aanspreekbaar was en die bijna zonder uitzondering met een enorm groot gevoel voor

humor mensen te woord stond en uitdagingen te lijf ging. Ook voor degenen die hem niet persoonlijk kenden, was hij toch geen onbekende door de vele prenten en schilderstukken van en over Fuseliers van zijn hand, waarvan hij er mij ook een cadeau deed. Ik meen te mogen stellen dat hij geen onverdienstelijke hand had. Ook na zijn diensttijd bleef Jan betrokken bij "zijn Regiment", niet alleen met penseel en kwast, maar ook was hij (mij als regimentscommandant) behulpzaam bij het opknappen en uitbreiden van ons museum op de zolder van het stafgebouw in Schalkhaar. Ik denk aan hem terug met een glimlach op mijn gezicht en wens zijn nabestaanden veel sterkte. Hij rustte in vrede.

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, Telefoon: 026-3118271
Secretaris: Th. J. van Alst, Nicolaas Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Telefoon: 0316-524002
Penningmeester: W. G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Telefoon: 0575-519207
E-mail adres: wg.terhorst@chello.nl, Giro nummer: 6934973, Bankrekening :ABN-AMRO 53.25.60.396
Ingeschreven K.v.K. Eindhoven onder nr. 40240403

Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering van de Vereniging van Indiëbataljons

Tekst: Theo van Alst en Wim ter Horst

Op 18 april werd de algemene Bestuurs – en Ledenvergadering van de Vereniging van Indiëbataljons gehouden. Van ieder Indiëbataljon waren enkele vertegenwoordigers aanwezig. Voorzitter Harry Vleeming opende de vergadering met een woord van welkom. Hij hoopte dat de aangeboden lunch in de Treffer gesmaakt had en stelde vast, dat de opkomst helaas weer wat minder is dan voorgaande jaren. Dit zal alles te maken hebben met onze leeftijd!

Hij bedankte vervolgens de secretaris en de penningmeester voor het vele werk dat een dergelijke bestuursfunctie met zich meebrengt. Hierna werd een minuut stilte in acht genomen ter nagedachtenis aan onze collega-veteranen die het afgelopen jaar overleden zijn.

Voorzitter Vleeming vond het jammer dat de heer Jan Beckers niet aanwezig kon zijn. Jan vertegenwoordigde jarenlang de vereniging bij de vergaderingen van de Stichting Brigade en Garde. Het DB wilde hem hiervoor een attentie overhandigen. Dit gaat dus bij een volgende gelegenheid gebeuren.

Verslag van secretaris en penningmeester

De notulen van de secretaris van de vorige jaarvergadering, gehouden op 16 maart 2006 werden, onder dankzegging aan de secretaris, door iedereen akkoord bevonden en aldus vastgesteld, evenals het jaarverslag over 2006.

Vervolgens waren de financiën aan de beurt.

Penningmeester Wim ter Horst presenteerde:

- Overzicht inkomsten en uitgaven over 2006;
- Balans per 31 december 2006;
- Geconsolideerd overzicht Jaarrekening 2006 t/o Begroting 2006;
- Geconsolideerde Begroting 2007;
- Verenigingsbegroting 2007.

Met een enkele, kleine toelichting en de mededeling, dat de SFMO ook voor 2007 een gelijke subsidie als voorgaande jaren heeft toegekend, gingen allen met de stukken akkoord en deed J. Regts (5de Bat) namens A. Westerkamp (7de Bat) verslag van de kascommissie.

Zij hadden nauwkeurig alles gecontroleerd en geen ongeregelheden kunnen ontdekken, zodat de penningmeester decharge kreeg voor het gevoerde beleid.

Een nieuwe kascontrolecommissie werd benoemd, hierin nemen plaats A. Westerkamp (7de Bat) en J. Schuurman (3de Bat, terwijl T. Ploeg (7de Bat) reservelid is.

Bestuursverkiezing

Dit jaar was de voorzitter aftredend maar gelukkig ook weer herkiesbaar. En zoals hij zelf zei: "Zolang het mogelijk is". De andere leden van het bestuur zijn blij met zijn beslissing en waarderen de prettige wijze van samenwerken.

Verder waren de AB - leden Fr. Mulder, tevens vice voorzitter (5de Bat) en J. Elbers (6de Bat) aftredend en ook herkiesbaar. Er hadden zich geen tegenkandidaten aangemeld dus werden ook zij

met algemene stemmen herkozen.

Evenementen

De kranslegging in "Roermond" op vrijdag 7 september zal dit jaar, namens onze Vereniging uitgevoerd worden door het 4e Bataljon.

Voor het Erecouloir op De Dam in Amsterdam tijdens de Nationale Dodenherdenking op 4 mei hebben zich bereid verklaard: J. v. 't Hart, T. Ploeg en J. Schuurman.

Als zij aangewezen worden door het Vet. Platform krijgen zij persoonlijk bericht.

Onze Parade Eenheid zal dit jaar optreden:

- op zaterdag 5 mei in Wageningen – Vrijheidsdefilé;
- op vrijdag 29 juni in Den Haag – Veteranendag defilé.
- op woensdag 28 november a.s. als hun reünie wordt gehouden in de Kumpulan, Bronbeek in Arnhem.

Aan het Fakkel - defilé in Eindhoven op dinsdag 18 september zal niet worden deelgenomen. Op de eerste plaats door de vele afzeggingen (te laat afgelopen) en dit jaar valt dit defilé samen met Prinsjesdag in Den Haag. De secretaris zal het comité in Eindhoven van dit besluit per brief in kennis stellen.

Het DB heeft uitvoerig verslag gedaan van het vertrek van de heer M. Karens als commandant van de Parade Eenheid. In een bespreking met het DB heeft hij bedankt voor deze functie. Het betrof hier vooral het verschil van inzicht met betrekking tot de deelname aan het defilé in Wageningen op 5 mei.

De Parade-eenheid heeft nog een eigen financieel "potje". Het DB vindt dit niet zo'n goed idee en is van mening dat de financiën door de penningmeester beheerd moeten worden. Besloten wordt om de ongeveer 300 euro langzamerhand op te souperen. De heer J. van 't Hart blijft tot de kas leeg is het geld beheren.

Samenvoegen van reünies

In november 2006 was in de Kumpulan te Arnhem reeds afgesproken dat het 5e en 6e Bataljon gezamenlijk een reünie zullen organiseren op 11 oktober 2007 in Oirschot. Het 4e Bataljon houdt dit jaar nog zelfstandig een reünie op donderdag 4 oktober, terwijl het 7e Bataljon in het voorjaar 2008 nog zelfstandig een reünie organiseert. Eind van dit jaar zullen wij de toekomstige geza-

menlijke reünies bespreken. De heer Drost van het 3de Bataljon deelde mede, dat zij op woensdag 10 oktober a.s. een reünie organiseert in de Harskamp. Andere reünie besturen zijn aldaar van harte welkom!

De anjer als draaginsigne

Als reactie op een brief d.d. 26 januari j.l., betreffende: "Anjer als symbool waardering Veteranen" van de heren F. Janssen en E. Kuiper zijn inmiddels door één der leden 50 stuks besteld. Ook de Vosib GRPI ondersteunt deze actie en ons logo zal in de promotieactiviteiten te zien zijn. Het is de bedoeling, dat burgers, militairen en veteranen deze Anjer dragen in de week van Veteranendag rond 29 juni als nationaal symbool om veteranen te eren.

Veteranenplatform

De heer. Fr. Mulder (5de Bat) deelde mee graag te willen stoppen als Vertegenwoordiger van onze Vereniging bij het Veteranen Platform. Hij heeft deze functie al jarenlang vervuld, zodat hij graag eens een opvolger zag aantreden, maar ook omdat het Veteranen Platform naar Den Haag is verhuisd, zodat de reistijd nu aanzienlijk langer wordt. Vz. dankte hem zeer hartelijk voor zijn accurate inzet in de vele afgelopen jaren.

Als opvolger voor deze functie meldde zich: Mr. C.G. van der Heijden (4de Bat) uit Oisterwijk.

Als zijn plaatsvervanger zal fungeren: J. van 't Hart (6de Bat) uit Mijdrecht.

Wat verder nog ter tafel kwam

Kan de Irene vlag bij begrafenissen of crematies van Irene veteranen aanwezig zijn?: Het DB wil hier liever geen gewoonte van maken, ook gezien de vaak verre afstanden. Alleen als de familie dit speciaal wenst kan de vlag gebruikt worden. De vlag is in beheer bij J. Schuurman in Ede.

Bij de eerstvolgende ledenvergadering zullen de beschikbare bijlagen bij elke uitnodiging worden gevoegd. De heer Drost (3de Bat) dankt het DB namens allen voor het vele en accurate werk voor onze Vereniging. Dit compliment werd met een applaus onderstreept! Het verzoek om een volgende keer tafels te laten plaatsen, zodat men gemakkelijker aantekeningen kan maken.

Commando-overdracht van het Garderegiment is op dinsdag 12 juni in Oirschot. Overste Luiten gaat ons verlaten en Overste Doense zal het commando van het Regiment van hem overnemen. De

voorzitter verzoekt de aanwezigen zoveel mogelijk deze plichtigheid bij te wonen. Hij bedankt hierna allen voor hun aanwezigheid

en inbreng, wenst allen een goede gezondheid, een goede reis en een wel thuis. Tot een volgende keer!

Vrijheidsdefilé in Wageningen op 5 mei 2007

Tekst: Wim ter Horst

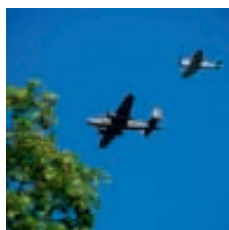
Ook dit jaar heeft de Parade Eenheid van de VOSIB GRPI met een groep van zo'n 25 Veteranen deelgenomen aan het Vrijheidsdefilé in Wageningen.

Het commando werd dit jaar gevoerd door Theo van Alst. De heren Regst en Schuurman hadden alles vooraf met behulp van de heer Ploeg keurig geregeld. Voor de dames was netjes een plaatsje op de tribune geregeld.

De ontvangst in de grote tent op de Dreijen was weer goed verzorgd. Er waren voldoende zitplaatsen en de catering mocht er ook wezen. Het gratis uitdelen van lunchpakketten en een paar consumptiebonnen is er helaas niet meer bij sinds Defensie gestopt is met de financiering, maar de koffie en thee is nog altijd gratis en het overige betaalbaar.

Defilé

De opstelling van het defilé zou om 15.30 uur beginnen en het schema was strak. Het opstellen begon inderdaad op tijd, maar van het strakke schema kwam om allerlei redenen, niet veel terecht. Zoals paarden, die niet wilden zoals de organisatie had gedacht, de commissaris van de Koningin, die een veel langere toespraak hield, oldtimers die niet zo erg soepel meedraiden. Althans dit hoorden we via de geluidsinstallatie. Het had allemaal een vertraging van ongeveer een uur tot gevolg, maar het was mooi weer en wat wil je dan nog meer. Wij hadden mooi de gelegenheid om alle deelnemende groepen en voertuigen vanaf de zijkant te bekijken. Zelfs de fly-over van de oude Dakota's had al plaats voordat wij konden starten.

Fly over van oude dakota's

Paarden doen niet altijd wat de organisatie wil!

Cluster 11

Toen uiteindelijk cluster 11 kon aantreden werd er door onze Parade Eenheid opgesteld achter het muziek- en tamboerkorps van het Regiment Verbindingstroepen en konden wij redelijk vlot,

Autoriteiten nemen defilé af

zonder al te veel onderbrekingen, defileren voorbij de Commissaris van de Koningin van de provincie Gelderland en de burgemeester van de gemeente Wageningen.

De 10 clusters, die ons reeds waren voorgegaan bestonden uit verschillende Veteranen groepen, klassieke motoren, jeeps, "keep them rolling" was uitgebreid aanwezig, zelfs met een zoeklicht uit WO II. Kortom het was een enorm lange "bonte" stoet, die door Wageningen trok en die door een menigte van ongeveer 100.000 bezoekers werd toegejuicht en daardoor feitelijk naar de finish werd "gedragen". Onze groep heeft goed kunnen marcheren, wat zeker te danken was aan het voortreffelijke muziekkorps, dat voor ons liep. Onze groep werd vooraf gegaan, door 2 leden van de VOSKNBPI. Het waren de twee enige deelnemers van de Brigade en na onderling overleg werd besloten hen niet als "eenheid" mee te laten lopen, maar als gast bij de Indië Bataljons. Aldus geschiedde.

De leden van onze Parade Eenheid waren buitengewoon tevreden en enthousiast over het verloop van deze dag en men verheugt zich alweer op het vrijheidsdefilé in 2008.

Goed marcheren op de klanken van het muziekkorps

Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat:

H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans

Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,

tel. 0475-404404

ine.speelberg@home.nl

De start van 5-GRPI

Tekst: Uit het dagboek van E.J. Mulder

Zestig jaar geleden werd in een tijdsbestek van minder dan 5 maanden een eenheid geformeerd die zich het 5e bataljon van het regiment Prinses Irene mocht noemen en in die korte tijd ook nog klaar gestoomd moest worden om in Nederlands Oost Indië te helpen de orde en rust te herstellen. Dat begon met de opkomst van de daarvoor bestemde dienstplichtigen op 17 juni 1947 in de Menno van Coehoornkazerne en de Saksen Weimarkazerne te Arnhem. Ze werden opgeleid door officieren die in doorsnee 2 jaar ouder waren en door onderofficieren die 1 jaar in leeftijd scheelden met de meeste rekruten, aangevuld met een handvol officieren en onderofficieren van voor 1940. Wanneer het bataljon geformeerd is en de opleidingstijd kan worden afgesloten met een afscheidsparade op 5 november te Arnhem vindt het vertrek naar de Oost, plaats op woensdag 26 november, na een inschepingverlof van 10 dagen. Hoe een en ander vanaf die dag tijdens de heenreis, de aankomst in Indië en de eerste dagen daar is verlopen kan niet beter worden weergegeven dan te citeren uit het dagboek van Frans Mulder van de 1e compagnie:

Opkomst op 17 juni 1947 in een van de twee kazernes in Arnhem

Diamantenstad

Om 5.00 uur is het al een ongewone drukte op het exercitieveld, waar de jongens uit de hel verlichte kazernekamers buiten aantreden, zwaar hijgend en transpirerend onder de zware last van hun kitbag. Bagage wordt per truck vervoerd, het bataljon marcheert af naar het station. De treinen worden beschreven met spreuken, die van goede en kwade zin getuigen, terwijl sigaretten en chocolade onze humor op peil moeten houden.

In Rotterdam rijdt de trein direct naar de Merwede-kade, alwaar familie, ouders, en eenieder hartelijk afscheid van elkaar kunnen nemen. Een militaire kapel zorgt voor een warm afscheid en na enige vertraging en met 1438 man aan boord worden de trossen losgegooid. Om 20.30 uur klinkt de fluitstoot en vertrekt de "Kota Inten" (Diamantenstad). Om 22.00 uur passeren we Hoek van Holland. Geleidelijk lossen de donkere silhouetten van onze grootsteden zich in de druilerige novemberregen op. De grote reis naar het verre en onbekende Ned. Oost-Indië is begonnen. De Noordzee ontvangt ons schip niet bepaald vriendelijk en als we dan ook even buiten Hoek van Holland in de hevige branding terecht komen, worden onze zeebenen voor het eerst op de proef gesteld en het duurt niet lang of we trachten onze eerste maaltijd in de kortst mogelijke tijd aan de vissen kwijt te raken. Een goede nachtrust in een hangmat driehoog zorgt ervoor, dat we de volgende morgen weer enigszins fit zijn.

We genieten dan van een prachtige zonsopgang, die de krijtrotsen van de Engelse kust in een rode gloed zet. Na het passeren van het eiland Wight slaat het weer ineens om, waardoor er weinig zicht is en de meeste jongens in de ruimen blijven. Na Kaap Finisterre wordt de zee kalmer. De

tijd aan boord schiet tamelijk snel op, doordat er aan boord altijd wat te doen is, zoals: scheeps- en keukencorvee, piepers jassen en niet te vergeten het bijwonen van de Maleise lessen, die gegeven worden door KNIL-militairen. De verstrekking van de maaltijden is goed geregeld, doch je hebt al gegeten en gedronken als je in je bord de soep heen en weer ziet slingeren.

Storm, regen en hagel op de Middellandse Zee

We passeren, met een glimp aan de horizon, de kusten van Spanje en Portugal. Het machtige Britse maritieme steunpunt Gibraltar varen we op 1 december 's nachts om 3.00 uur. Voorbij. De Middellandse Zee geeft ons storm, regen en hagel. Het Sint Nicolaasfeest op 5 december brengt ons gelukkig de nodige afwisseling. De NIWIN zorgt voor een flesje bier en een pakje sigaretten en tot verbazing van velen brengt de Sint ook nog pakjes mee uit Holland, inclusief een stuk zoutwaterzeep om de was te doen.

Het begint intussen warmer te worden. Onze dikke winteruniformen worden verwisseld voor de luchtige tropenpakken.

Op 6 december wordt Port Saïd bereikt. In verband met een heersende cholera-epidemie ter plaatse worden door de COT verschillende maatregelen getroffen, zoals het gesloten houden van de scheepsluiken en patrijspoorten, terwijl het schip bespoten wordt met DDT.

Tegen de avond varen we het Suezkanaal binnen. In het kanaal ontmoeten we een grote Franse kruiser en later het Nederlandse repatriantenschip M.S. "Johan de Witt". Het enthousiasme kent geen grenzen, terwijl aan weerszijden driftig gezwaaid wordt.

De volgende dag wordt de Rode Zee binnengevaren, berucht om zijn verzengende hitte, die evenwel meeviel. In Aden komt er weer leven in de brouwerij, want we worden omringd door verscheidene bootjes, waarin Aziatische handelaren hun snuisterijen en sigaretten aan ons pogen kwijt te raken. Ze blijken goed op de hoogte te zijn van de waarde van de Nederlandse gulden, gezien de hoge prijzen. Een uitzondering vormen de tinnetjes sigaretten die voor ? 2,50 vlot van de hand gaan.

Op 12 december verlaten we Aden om de grote sprong over de Indische Oceaan te maken. Het is

heet en er is niets anders te zien dan water en lucht.

Aan de eentonigheid komt een einde als op 18 december de keerkring gepasseerd wordt en Neptunus aan boord komt, juist als we het eiland Ceylon passeren. Ongeveer 1600 man staan aangetreden voor de traditionele doopplechtigheid. We zijn gekleed in shirt en gymshoenen. Het hogere kader wordt ingezeept met smeerolie en een ander vies stinkend goedje. Via vier brandslangen, die zout water spuiten, komen we door deze hel heen en ontvangen daarvoor een Neptunusdiploma. Hierna gaat het richting Sabang, terwijl onderweg nog het passagiersschip "Willem Ruys", vlaggenschip van de Rotterdamse Lloyd, ons inhaalt en snel passeert. Na negen dagen oceaanzaart komen we te Sabang, op het eiland Poeloe-Weh gelegen, aan. We mogen aan land om onze zeebenen te strekken. Pinda's, bananen, klappers en ananassen vinden gewillige kopers en we maken voor het eerst kennis met een fikse tropenbui. Na vier weken op een slingerend en deinend schip te hebben doorgebracht, komt het eind van de reis in zicht. Op donderdag 20 december wordt ons op een appel medegedeeld, dat het gehele bataljon, op de tweede compagnie na, te Padang ontscheept zal worden.

Op dinsdagmorgen 23 december meert de "Kota Inten" in de Emmahaven van Midden-Sumatra af. De ontvangst is geweldig. Militairen en burgers op de kade met een radiowagen begroeten ons. Na een vlotte debarkatie worden de diverse onderdelen van het bataljon naar hun standplaatsen vervoerd. De tweede compagnie vaart door naar Celebes (Makassar). De grote reis is ten einde. De zware taak voor het 5e Bataljon "Prinses Irene" om recht en veiligheid te brengen, is begonnen.

Padang, M-V gebouw: (23 dec. 1947 – 01 jan. 1948)

Om 10.00 uur ligt de “Diamantstad” afgemeerd in de Emmahaven, waar een Amerikaans schip “Twin falls-Victory” wacht op vertrek.

Voor de haveningang liggen nog schepen, die inde oorlog door de Japanners zijn beschoten en zijn gezonken, o.a. een cementschip. Na diverse formaliteiten staan we om 12.00 uur op de kade. Met een bloedhete zon boven het hoofd kost het ons vele zweetdruppels om de zware bagage op ons nek te nemen.

We ontvangen weer, zoals ook bij ons vertrek: sigaretten en verder een pisang en limonade.

Trucks vervoeren ons naar de stad, waar we om 15.00 uur aankomen bij een meisjesschool (M-V gebouw), waar we tijdelijk gelegeerd zullen worden tot 1 januari van het nieuwe jaar. Dan moeten we weg zijn omdat de school dan weer een aanvang neemt.

Er ontstaan goede contacten met de fraters, waar we gastvrij onthaald worden, en die ons de eerste tropische vruchten leren eten, zoals zuurzak, doerian, manga's etc. We leren de klamboe spannen boven het veldbed, wat belangrijk is, wil je niet opgevreten worden door de muskieten.

We zullen het “Zeeland-bataljon” moeten gaan afllossen, dat a.s. zaterdag via Batavia naar Nederland repatrieert met de “Johan van Oldenbarnevelt”. Je moet echt wennen aan het tropenleven, waar gekko's en tietjakken de muren onveilig maken.

Vrijwillige koelies en baboes melden zich al vroeg om allerlei werkjes te doen en elke dag de was kraakhelder en gestreken weer op je bed terugleggen. Waar geld te verdienen valt, zijn zij erbij. Op 24 december gaan we naar de bioscoop, waar de commandant van de “U”-brigade ons toespreekt. Buiten gekomen bestormen jochies ons om pinda's en ijslollies te verkopen: “Lekkerr meneerr”.

Zo naderen we de kerstdagen, die in alle rust en vrede gevierd kunnen worden. Degenen die willen, kunnen naar de kerk die tegenover ons gebouw ligt. In een echte tropische stortregen vieren we de nachtmis, terwijl ik daarna 's morgens voor het eerst op wacht moet. Bij het ontbijt ontbreekt het echt Hollandse krentenbrood niet en in de hal van onze school wordt een kerstboom opgetuigd, waaronder de NIWIN-pakketten komen te liggen, die later aan eenieder worden uitgereikt. Op de tweede kerstdag bezoeken we de grote passer, waar al van verre de visstank op je af

komt. Het RK-militair tehuis “de SOOS”, waar een echte fijne sfeer heerst, wordt 's avonds druk bezocht. Na kerstmis ben ik kamerwacht, wat eenieder op zijn tijd moet zijn. Dan heb je wat tijd voor jezelf om brieven te schrijven etc..

Intussen wordt het buiten drukkend en valt er

Het RK Militair tehuis wordt druk bezocht

motregen, terwijl binnen de muskieten je het leven zuur maken. Naast de functie van kamerwacht, krijg je de taak van “korporaal van aflossing” of die van wachtpost.

De eerste straffen vallen als de wachtcommandant en de wachtposten worden betrapt, als zij met elkaar staan te praten. In deze gewenningsdagen komt de post uit Holland goed binnen en als wolven stormt men erop af om te zien of er een brief van moeder, meisje of verloofde bijzit.

31 december Oudjaar, is de laatste dag waarop we in deze school verblijven, want op 1 januari (een betere dag kan eigenlijk niet), gaan we verhuizen (er zullen nog veel verhuizingen volgen). Het Oudjaar wordt ingeluid met lekkere oliebolletjes. 's Avonds is er declamatie en muziek, terwijl de Cadi ons bier en sigaretten, merk High-Way (door ons al gauw vertaald in: Heimwee) versprekt. De sigaretten zijn slecht en alleen vanaf heden goed verkoopbaar op de passer voor veel geld. De echte sigaretten zal je moeten ontvangen van thuis per brief, wat dan ook in de komende tijd gebeurt.

Om 24.00 uur klinkt door de radio het Wilhelmus. Kolonel Sluyter, commandant van de “U”-brigade, houdt een toespraak en wenst ons een voor spoedig 1948. Door een Hollandse familie is een taart gebakken, die in acht stukken wordt gesneden en daarna verloot wordt.

Of ik een stuk kreeg, weet ik niet meer precies, maar het nieuwe jaar was begonnen. Zo sluiten we deze eerste periode in de tropen, in Padang-stad, af.

Kolonel Sluyter houdt een toespraak

S – Ireentje nr.65

Contactblad van het 6e Bataljon Garderegiment “ Prinses Irene “

Reüniecomité

Het reüniecomité wordt gevormd door:

Jan Elbers, Kluizeweg 264, 6815 EJ Arnhem,
tel 026-3514227.

Harry Vleeming, St. Willibrorduslaan 8, 6931 ES
Westervoort tel.026- 3118271.

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg. tel.
0481-423410.

Frans Sturm, A. van der Horststraat 28, 1065 GX
Amsterdam. Telefoon nr. 020 - 6171262.

Rekening bij de Rabobank, Arnhem onder nr.
15.86.65.996, alsmede een girorekening onder nr.
19.30.405.

Beide rekeningen staan ten name van het Reüniecomité 6e
Bataljon GRPI

do's en exercitie, dat gaf nogal wat moeilijkheden om allen op een lijn te krijgen, maar na veel oefenen lukte het dan toch.

In de loop van de opleiding werden de eigenlijke taken beoefend; de één werd in de administratie gepland, weer anderen werden hospik en ook de chauffeurs werden ingedeeld.

Het was een zware, maar toch ook een leuke tijd. Als chauffeur gingen we naar het vliegveld Delen, waar de hele dag werd geoefend. Na een aantal weken kwamen ook de grotere ritten aan bod en reden we door heel Nederland.

Tot zover mijn bevindingen van de opleiding in Nederland.

Een terugblik in de jaren

48 tot en met 50

Tekst: Frans Sturm

De eerste opkomst in de Menno van Coehoorn kazerne te Arnhem, wat waren we eigenlijk nog broekjes in die jaren, velen van ons waren misschien nog nooit van huis geweest.

Toen we uit de trein stapten was het meteen raak, want je stond op dat moment gelijk onder de krijgstucht terwijl je niet eens wist wat dat betekende.

Toen begon het indelen van de kamers en moesten we onze uitrusting ophalen.

We zochten een plaatsje in de kamer en maakten kennis met wat later onze kameraden werden.

Het was wennen om je eigen bed naar een bepaald model op te maken, maar gelukkig werd het na wat oefenen toch goed gekeurd en werd de volgende opdracht weer gegeven.

De volgende dag begon het echte leven voor de mannen, we kregen de eerste lessen in comman-

Opdat zij met ere mogen rusten

Tekst: Frans Sturm

Op 4 Mei was ik als afgevaardigde van het 6e Bataljon GPRI bij de herdenking van de gevallen te Loenen op de Veluwe Een zeer emotionele gebeurtenis die mij persoonlijk veel heeft gedaan.

Om 11.30 uur was er een oecumenische gedachtenisdienst op het ereveld te Loenen.

Pastoor Rekvelde en dominee Van Driel gingen voor in de dienst, die werd opgeluisterd door het St. Caecilia koor en het Paus Johannes koor o.l.v. A. van Dalen.

De dienst had als thema: Vrijheid maak je met elkaar.

Ook werd de volgende vredeswens uit gesproken:

*Moge er vrede zijn, Mogen de doden vrede vinden,
moge er vrede zijn voor allen die nu nog in oorlog verkeren,
voor hen die op de vlucht zijn voor geweld,
voor hen die lijden aan onderdrukking,
voor allen die nog dagelijks de lidtekens voelen,
van een voorbije oorlog.
Moge er vrede zijn voor de kinderen,
voor alle mensen, voor onze aarde.*

Na deze dienst volgde de herdenking die begon met klockgelui. Hierna volgden verschillende sprekers, waaronder de heer Cornielje, Commissaris van de Koningin in Gelderland, ook werd er gesproken door de ds Bikker Hoofdkrijgsmachtspredikant. Door vier leerlingen van de Koninklijke Scholengemeenschap Apeldoorn werd gedeclameerd. De ceremonie werd opgeluisterd met muziek van de politiekapel Noord - en Oost Gelderland onder leiding van de heer De Wever. De herdenking werd afgesloten met de Taptoe, een minuut stilte en met het Wilhelmus.

Na de plechtigheid heb ik nog een bezoek gebracht aan het ereveld, wat ook weer een diepe indruk op mij gemaakt heeft.

Tenslotte

- Kunnen wij U berichten, dat de leden van het Reüniecomité volop bezig zijn met de voorbereiding van onze 21ste reünie;
- Wensen wij onze zieken een spoedig algeheel herstel toe;
- Doen wij onze groeten toekomen aan onze sobats in het buitenland;
- Eindigen wij met de hartelijke groeten van: Harry, Piet, Frans en Jan.

De toegangspoort van Erevelde Loenen

Nieuws van het Zevende Bataljon, Bataljon Berdjalan

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,

Jo van der Weerd, Voorzitter, Houttuinen Noord 33, 7325 RE Apeldoorn, tel. 055-3662338.

Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Willem Bruger, Worthrhedenseweg 73, 6991 DZ Rheden, tel. 026-4976857

Teus Meijer (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland), Orchislaan 10, 3233 VE Oostvoorne, tel. 0181-485089.

Postbankrekening: 4347 en Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

Medisch Dossier

Bron: VOMI Veluwe; tekst bewerkt door Wim ter Horst

Als u in militaire dienst komt, wordt van u een medisch dossier aangelegd. Als u de militaire dienst verlaat, wordt dit dossier nog enige tijd in het

Centraal Medisch Archief opgeslagen.

Het beleid voor de tijdsduur van opslaan is als volgt:

- Uw medisch dossier wordt vernietigd in het jaar waarin u 80 jaar oud wordt;

Als u echter een uitkering of pensioen ontvangt als gevolg van een dienstongeval dat u in uw periode in militaire dienst is overkomen, dan wordt

uw medisch dossier vernietigd:

- Als u overlijdt voor uw 80e jaar, in het jaar waarin u 80 jaar oud geworden zou zijn.
- Als u overlijdt na uw 80e jaar, in het jaar van overlijden plus 10 jaar.

Het is van belang om uw persoonlijke situatie te bezien. Heeft u in uw periode in militaire dienst letsel of een andere aandoening opgelopen, waarvan u nu last heeft of vermoed dat u daar in de toekomst nog last van kunt krijgen, dan is het zaak om uw medisch dossier op te vragen voordat het wordt vernietigd.

Het is namelijk niet uitgesloten dat dit letsel of aandoening tot hoge kosten zullen leiden voor uw zorgverzekeraar. De zorgverzekeraar kan uw claim afwijzen en u adviseren om het Ministerie

van Defensie aansprakelijk te stellen voor deze kosten. Defensie is echter alleen genegen uw claim in beschouwing te nemen als u kunt aantonen dat het letsel of de aandoening het gevolg is van uw verblijf in militaire dienst. En daarvoor heeft u dus uw medisch dossier nodig!

U kunt uw medisch dossier schriftelijk opvragen bij:

Centraal Medisch Archief, Postbus 20701, 2500 ES Den Haag, Tel: 070- 3168661.

U dient in uw aanvraag tevens te vermelden:

- de reden van uw aanvraag;
- uw naam en voorletters;
- adres;
- militair registratienummer of geboortedatum;
- uw handtekening.

Adreswijzigingen

Tekst: Wim ter Horst

Sobats van 7 GRPI.

Adreswijzigingen, jubilea, overlijden en dergelijke. Dit zijn allemaal zaken, waarmee iedereen in zijn leven wordt geconfronteerd en men is meestal geneigd dit te melden aan familieleden, vrienden, bekenden en of verenigingen waarbij men is aangesloten.

Tot die laatste groep rekenen wij ons als uw reüniecomité. Wij stellen het bijzonder op prijs indien wij hiervan op de hoogte worden gehouden. Wij proberen altijd op de één of andere manier aandacht te besteden aan het Lief en Leed van onze leden, hetzij door middel van een bezoek of een schriftelijke reactie.

Het komt echter (regelmatig) voor, dat dit soort mededelingen uitsluitend worden gemeld aan het

redactieadres van de Vaandeldrager te Oirschot. De communicatie vanuit Oirschot is helaas niet van dien aard, dat wij dan altijd op de hoogte worden gesteld. Dit heeft onlangs nog tot gevolg gehad, dat wij niet op de hoogte waren van het overlijden van één van onze trouwe reünieleden. Het is altijd een pijnlijke zaak wanneer je, via via, ruim 2 maanden later hoort, dat zo iemand is overleden en je moet dan nog reageren richting nabestaanden.

Wij willen u dan ook met nadruk verzoeken om deze berichtgeving te sturen naar het Secretariaat van 7 GRPI, p/a Emmalaan 15, 7204 AT te Zutphen.

Dit adres staat in elk nummer van de Vaandeldrager op onze eigen pagina.

Wij zorgen er dan voor, dat deze meldingen op de verzendlijst van de Vaandeldrager worden gemuteerd.

Familieberichten.
Stuur ze s.v.p. naar het juiste adres !!

Reünie 2008

Tekst: Wim ter Horst

Elders in dit blad hebt u kunnen lezen, dat 7 GRPI in het voorjaar 2008 weer een reünie organiseert te Oirschot. De kazerne in Oirschot ondergaat momenteel een ware metamorfose. Er wordt ontzettend veel bijgebouwd. Vóór de ons bekende Kempenzaal is een fantastisch nieuwe keuken gekomen. Onder hetzelfde dak is een nieuwe Kempenzaal verrezen. Het is nog niet bekend in

welke zaal wij terechtkunnen, maar dat zou wel eens "De Treffer" kunnen worden. In dat geval hoeven we voor de maaltijd niet naar buiten, want daar is ook een eetzaal bij. Mooi meegenomen dus!!!

Zoals u in Vaandeldrager 81 hebt kunnen lezen is dit mogelijk onze laatste zelfstandige reünie.

We proberen er dan ook iets heel moois van te maken. Daar kunt u allen aan meewerken, door massaal deze reünie te bezoeken.

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Waterruit 56, 2804 PD Gouda,
Secretaris: Majoor Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom,
contact: vvvgfpi@home.nl vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Sergeant-majoor Richard Ekelhoff, Buikheide 6,
5512 PB Vessem, tel. 0497-591943, e-mail: richardekelhoff@hotmail.com
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

17 Painbat GFPI, gefeliciteerd met de succesvolle afronding van de missie in Uruzgan

**Tekst: Kol der Fuseliers, Arie Vermeij, Voorzitter
Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI**

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws van de Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI en meestal zullen wij een actuele missie of een reeds uitgevoerde missie van onze (toekomstige) leden belichten.

Verenigingsnieuws

Op 4 mei 2007 heeft het bestuur namens u als leden, op diverse plaatsen in het land deelgenomen aan de dodenherdenkingen. Bij de Nationale Herdenking op de Dam in Amsterdam heb ik, als uw voorzitter samen met mijn echtgenote, u vertegenwoordigd. Het was een waardige herdenking in aanwezigheid van H.M. Koningin Beatrix en

Z.K.H. Prins Willem Alexander. Lkol Laurens heeft namens de vereniging deelgenomen aan de herdenking in Loenen. Maj Kaspers, Aoi Spijkers en Sma Ekelhoff hebben u vertegenwoordigd bij de herdenking in Waalre.

Commando-overdracht

Als u dit leest, heeft de commando-overdracht van Lkol Luiten aan Lkol Doense reeds plaatsgevonden. Toch denk ik dat het goed is om ook in deze rubriek de gelegenheid aan te grijpen om Lkol Luiten te feliciteren met zijn succesvolle tour als bataljons- en regimentscommandant. Deze periode heeft uiteraard vooral in het teken van de uitzending naar Uruzgan (en één compagnie naar Bosnië) gestaan. Het belangrijkste van de felicitatie is niet alleen de wijze waarop het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene haar naam weer eer heeft aangedaan (Irene = zij die vrede brengt), maar vooral dat er tijdens deze operaties niemand is omgekomen! Verspreid over de maand april kwam 17 Painbat GFPI weer in Nederland aan. Dit was net op tijd om op 1 mei het jaarlijkse bezoek aan H.M. Koningin Beatrix in het kader van de Bloemenhulde uit te voeren. Het was een goed bezoek, waaraan onder andere uw voorzitter (in mijn functie als Garde Coördinator), Lkol Luiten en Aoi Fridael deelnamen. De Koningin was uitermate geïnteresseerd in het werk dat in Zuid-Afghanistan wordt uitgevoerd.

Herdenking in Waalre

Ook feliciteren wij LKol Doense met het aanvaarden van het commando en wij wensen hem veel 'krijgsmansgeluk' en veel plezier toe in deze mooie functie. Wij spreken de hoop uit op een vruchtbare samenwerking van onze vereniging met LKol Doense. Wij wensen ook Maj Kaspers veel plezier en succes in zijn functie als plaatsvervangend bataljons- en regimentscommandant. Ten slotte feliciteren wij LKol Duvekot, die als (Majoor) plaatsvervangend bataljonscommandant de bataljonsvertegenwoordiger in ons bestuur was, met zijn bevordering en de mooie functie op het OTC Manoeuvre.

Secretaris Andy van Dijk in Uruzgan aan het werk

Ook ontving ik op 19 mei een positief bericht van onze uitgezonden secretaris Maj van Dijk. Ondanks het vertrek van het gros van de fuseliers bij de rotatie van 17 Painfbat GFPI, gaat hij als 'eenzaam achterblijvende fuselier' opgewekt door met zijn werkzaamheden in de staf van de TF-U. Er is nog steeds veel en goed werk te doen in het kader van het brengen van stabiliteit en (weder)opbouw in de provincie Uruzgan. Er wordt hard gewerkt, er is zichtbare vooruitgang, maar

het vergt ook veel tijd en respect voor de Afghaanse cultuur en dus geduld.

Reünie

Onze eigen reünie zal dit jaar wat later worden georganiseerd in verband met de uitzending van het gros van de Fuseliers naar Uruzgan. Maar no-teer a.u.b. vast in de agenda:

5 oktober 2007 reünie voor alle veteranen van vredesmissies GFPI.

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot 357. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFI, kan dat bij onze secretaris vvvgfpi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef je nieuwe adres door als je verhuist!

Andy van Dijk en de nieuwe RC aan het werk in Uruzgan

Regimentsflitsen

Vertrek van twee Oirschotse Fuseliers van het eerste uur...

Overstes Luiten en Duvekot blikken terug

Tekst: Hans Sonnemans

Ze zijn net terug uit Afghanistan en er is nauwelijks tijd om normaal de draad op te pakken. Allebei blikken ze terug op een goede uitzending die ze niet hadden willen missen.

LKol der Fuseliers, Tim Luiten en LKol der Fuseliers, (sinds begin mei) Marcel Duvekot vertrekken uit het Oirschotse Zand. Weg bij "hun" bataljon maar natuurlijk blijvend betrokken bij het Garderegiment Fuseliers. Toch vinden we een moment in de agenda's om even terug te blikken met de scheidende bataljons- en regimentscommandant en zijn plaatsvervanger. Minder op de uitzending want hierover is al veel te lezen in deze editie van de Vaandeldrager.

Het is een uitzending geweest die ze beiden niet hadden willen missen. "Goed, om jezelf professioneel te toetsen", aldus Duvekot. "Het functioneerde prima" stelt hij vast. "Een opluchting om vrijwel iedereen min of meer gezond mee terug te kunnen nemen. Ondanks de toch regelmatig buitensporige geweldsuitbarstingen."

Rechtdoor de zee in marcheren in Normandië 1992

Limburgse Fuseliers

In 1991 werd duidelijk dat de traditie van het Garderegiment Fuseliers over zou gaan van het 13e pantserinfanteriebataljon in Schalkhaar naar het 17e in Oirschot. Zowel Luiten als Duvekot dienden toen bij het Oirschotse bataljon, op dat moment sinds enkele jaren van het Regiment Limburgse Jagers. Duvekot was commandant van de Alfa compagnie en Luiten werkte bij de sectie 2 van de bataljonsstaf, allebei als kapitein.

"Oorspronkelijk behoorde het 17e tot het Regiment Chassé. Die traditie leefde totaal niet. De overgang naar de Limburgse Jagers betekende al een verbetering: er ging toch een zekere binding vanuit" zegt Luiten. De toenmalige bataljonscommandant Leen Noordzij pakte de overgang naar de Fuseliers goed op. De Alfa compagnie van Duvekot zou de eerste parate compagnie van het Garderegiment in Oirschot worden. In die tijd werden dienstplichtigen eerst vier maanden opgeleid en pas daarna werd de compagnie paraat.

Na een overleg met zijn toenmalige CSM, Hein Asveld, werd de idee voor het Regiment "Limburgse Fuseliers" geboren, herinnert Duvekot zich. De dienstplichtigen werden helemaal "gehersenspoeld" en vonden het geweldig dat hun leiding zich op een ludieke manier wat recalcitrant opstelde naar de bataljonsleiding. Zo kon het gebeuren dat ze op appèl stonden met een oranje sjaaltje en het baretembleem van de Limburgse Jagers. Of dat een dienstplichtige zich meldde aan de telefoon als "de Limburgse Fuselier Janssen".

Normandië

In juni 1992 vertrok een delegatie van de Oud Strijders van de Brigade, samen met de Alfa com-

pagnie en een grote delegatie van de bataljonsstaf (waaronder Luiten) naar Normandië. Alle militairen van de Alfa compagnie hadden droge kleding in de bus bij zich maar niemand wist waarom (en vroeg zich dat ook niet af...). Net voor de speech van bataljonscommandant Noordzij kreeg de compagnie het commando om rechtsomkeert te maken en rechtdoor de zee in te marcheren... Een verrassing voor alle aanwezigen. Het voorbeeld werd zelfs gevolgd door veel anderen waaronder de bataljonscommandant. Alleen waren zij niet voorbereid en hadden geen droge kleding...

"Geweldig, zoals Noordzij het destijds heeft opgepakt" zegt Luiten. Hij werd kort daarna commandant van de Charlie-compagnie en herinnert zich nog goed hoe de bataljons (en regiments) commandant een opsomming gaf van alle activiteiten in de komende periode: herdenkingen, erewachters, vaandelwachters etc. "Hebben we nog wel tijd om gewoon te werken?" was de vraag die hij stelde en die hem niet in dank werd afgenomen... Hij had dan maar naar een "boerenbataljon" moeten gaan, was het antwoord. "Ja, maar daar was ik dus juist begonnen!" reageerde Luiten.

Als compagniescommandant merkte Luiten echter dat een investering in een actieve regiments- en traditiebeleving zich zeker terugbetaald. "Je hebt als commandant een geweldig bindmiddel in handen..." Duvekot is het daar helemaal mee eens. In januari 1997 keerde hij terug bij het bataljon (na twee andere functies bij RMCZuid en KMA), ook als commandant van de Charlie-compagnie. Met deze compagnie draaide hij een uitzending in Bosnie (SFOR-5).

Heden en toekomst

Luiten kreeg in augustus 2004 het commando over het bataljon en regiment. Enkele maanden later keerde Duvekot weer terug in het Oirschotse Zand als plaatsvervangend bataljonscommandant en coördinator van regimentsactiviteiten. Tweeëneenhalf jaar hebben ze samengewerkt. Bijzonder in die periode waren de "mini Open Dagen" in Goes en Scheveningen in 2005 en 2006. "Iedereen werd uitgedaagd om een bijdrage te leveren bij de werving van personeel" zo herinnert Duvekot zich. "Op deze manier was de combinatie van regiment en werving heel efficiënt. Bovendien heb je zo een goed verhaal en het ceremoniële deel ziet er goed uit en het spreekt aan."

Overste Luiten bij de mini Open Dag in Scheveningen

Beide oversten zien dan ook een goede toekomst voor het regiment. "Natuurlijk zullen er zaken veranderen. Iedere tijd heeft zijn eigen oplossing" zegt Duvekot. Het voortzetten van een levendige regimentstraditie kost veel tijd en energie maar het is zeker een "force multiplier" en bindmiddel. "Je moet alleen niet proberen het alleen te doen!" Het geeft ook een zeer goede mogelijkheid om te netwerken op diverse niveaus. Het dragen van het koord tijdens uitzendingen noemt Luiten ook een gouden greep. "Het roept zeker ook geen weerstand op bij militairen van andere wapens en dienstvakken of zelfs andere Krijgsmachtdelen (zoals Mariniers). Ik zeg er wel altijd bij: draag het met ere maar verloochen je eigen traditie niet. Neem er tijdelijk een andere bij," aldus overste Luiten.

Vaandeldrager en veteranen

De beiden oversten zien ook zeker een toekomst

Marcel Duvekot bij de koorduitreiking in Colijnsplaat, september 2006

voor de Vaandeldrager. "Het is een goed communicatiemiddel, dat zeker ook moet aansluiten bij de jonge leden van het regiment." Alle militairen van het parate bataljon ontvangen sinds kort het blad thuis in de bus. Het is een idee van Duvekot. "Op deze wijze speelt het blad ook een rol voor de achterban, het thuisfront. Mogelijk zelfs belangrijker als andere militaire bladen omdat het toch een ander, makkelijk toegankelijker, beeld geeft."

Terugblikkend op de achterliggende periode, noemt Luiten vooral de contacten met de oud-strijders heel bijzonder. Vooral de herdenkingen in Wolverhampton noemt hij daarbij als een hoogtepunt. "Ook mijn vrouw Karin heeft altijd heel erg genoten van die contacten en al die gesprekken. Ze voelde zich altijd erg opgenomen en welkom."

Open einde

Voor de beide Oirschotse Fuseliers is het vertrek bij het bataljon nu definitief. Overste Luiten gaat werken in 's-Gravenhage en zich bezighouden met Internationale Militaire Samenwerking. Natuurlijk wil hij graag de nieuwe regimentscommandant steunen en eventueel vervangen, indien nodig. We zullen hem dan ook nog zeker blijven zien.

Overste Duvekot gaat aan de slag als docent commandovoering en tactiek bij het Opleidings- en Trainingscentrum Operatieën in Amersfoort. De kans dat hij nog terugkeert bij het bataljon is minimaal want dat kan slechts in één functie...

"Daarvoor mag men altijd een beroep op mij doen!" We houden het daarom maar bij een open einde!

Afscheidsspeech van scheidend Regimentscommandant Tim Luiten

**Tekst: Lkol der Fuseliers, Tim Luiten
Bataljons- en Regimentscommandant**

Ridders der Militaire Willemsorde, Generaals, Oud-strijders, Regimentsgenoten, Dames en heren genodigden, welkom op de Genmaj de RVS kazerne.

Fijn te zien dat u u met zo velen deze commando-overdracht wilt bij wonen.

Ons Regimentsvaandel draagt de MWO. De aanwezigheid van Ridders van de Koninklijke Vereniging van Ridders der Militaire Willemsorde is dan ook heel bijzonder. Wij zijn bijzonder vereerd dat vier van hem in de gelegenheid zijn deze

ceremonie bij te wonen. Zij ontvingen deze hoogste dapperheidonderscheiding voor hun optreden tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Verheugd ben ik ook met de aanwezigheid van de Kap ter zee bd Goemans, de waarnemend secretaris van de Koninklijke Vereniging van Ridders der Militaire Willemsorde.

Naast de MWO zijn op ons Regimentsvaandel ook de krijgsverrichtingen van de KNBPI en de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene vermeld.

Speciaal woord van welkom

Ik heb een speciaal woord van welkom aan diegenen die mede onze regimentshistorie hebben gemaakt:

De oud-strijders van de KNBPI onder leiding van hun voorzitter Generaal Majoor bd. Hemmes.

De vertegenwoordigers van de vijf Indiëbataljons van het GRPI onder leiding van hun voorzitter de heer Vleeming, van harte welkom.

Tijdens de veldtocht door Noordwest Europa vocht de Belgische Brigade Piron zij aan zij met de Irene Brigade. In België zet het Regiment Bevrijding 5e Linie de tradities van de Brigade

De Ridders van de Koninklijke Vereniging van Ridders der Militaire Willemsorde

Piron voort. Ik ben vereerd met de aanwezigheid van haar huidige commandant de LKol stafbrevethouder De Vliegheer en de vorige commandant van het Regiment Bevrijding 5e linie, lkol stafbrevethouder Dasseville en zijn vrouw Bernadette. Blij ben ik ook met de aanwezigheid van zo vele oud-regimentscommandanten en regimentsadjutanten. U toont aan dat de banden met het Regiment niet ophouden als het commando daarover is overgedragen.

Welkom ook aan de staf van de brigade en mijn collega ondercommandanten en hun vertegenwoordigers van de 13e brigade.

Ik wil ook speciaal welkom heten onze vrijwilligers van het museum en de conservator Hans Sonnemans.

Welkom aan alle leden van het Genootschap "Vrienden van de Fuseliers".

Welkom ook aan de echtgenote en kinderen, familie en bekenden van de overste Doense.

Als allerlaatste, maar niet in de minste plaats, heet ik welkom mijn vrouw Karin en mijn twee fantastische meiden Maartje en Lieke.

Welkom ook aan alle mannen en vrouwen van het 17 Painfbat GFPI. Jullie hadden weliswaar geen andere keus dan hier te staan, maar ik ben toch blij dat we met zo velen hier zijn en dat jullie er zo keurig bij staan.

op een paar hoogtepunten van de afgelopen tijd terug te komen.

Heel 2004 en 2005 heeft voor het bataljon in het teken gestaan van Trainen en Opleiden en weer trainen en opleiden.

De Ccie zat eind 2004 tot voorjaar 2005 in Irak (en heeft daar goed werk verricht) en de rest van het bataljon voelde een andere uitzending in de loop van 2005 aankomen. Waarheen en precies wanneer was nog ongewis. In november van 2005 zouden we er gereed voor staan (en dat stonden we ook), maar de besluitvorming bleef uit en vol spanning volgden wij de discussies over een eventuele missie naar Afghanistan.

Ondertussen bleven we trainen op verschillende soorten van optreden.

Steeds weer is de beslissing voor een missie met een paar maanden uitgesteld en even zo vaak zijn vele contracten en functieduren verlengd voor de periode van de missie.

Toen uiteindelijk begin 2006 die duidelijkheid voor de missie naar Uruzgan er dan toch kwam, was het bataljon al druk bezig zich daarop voor te bereiden.

Even later werd ook nog besloten de Ccie als EUFOR 5 weg te sturen. Het kwam het bataljon goed uit bijna in zijn geheel op uitzending te zijn. Slechts weinigen hoefden achter te blijven.

"Contact met de Taliban"

Van de afgelopen missies in Bosnië en Uruzgan weten we hoe die verlopen zijn. Van Uruzgan was de verwachting dat we zo nu en dan enige tegenstand zouden ontmoeten, maar in het algemeen was iedereen toch blij dat wij de rustige winterperiode ingingen. Helaas, van die rustige winterperiode is niet veel terecht gekomen. De winter voor Afghaanse begrippen was onverwacht zacht. Dat en het feit dat wij in staat waren op veel plekken in die provincie te komen en contact te maken met de bevolking leidde er onder meer toe dat wij ook regelmatig contact hadden met de Taliban... vuurcontact dan wel te verstaan. En meer dan ons eigenlijk lief was.

Het bataljon heeft zich er goed doorheengeslagen en flink van zich af gebeten.

Van wederopbouw of opbouw is gelukkig ook nog wat terecht gekomen al is het te velde zeer moeilijk meetbaar.

Veel van ons zijn als soldaten met gevechtsservaring teruggekeerd. Maar voor allen geldt dat ze in

Mannen en vrouwen van 17 Painfbat

20 augustus 2004

Op 20 augustus 2004 heb ik hier gestaan en het commando aanvaard en dat lijkt nog niet eens zo lang geleden.

Ik beloof u dat ik niet chronologisch ga terugkijken en elke maand van de afgelopen periode de revue laat passeren, maar sta me wel toe om even

die paar maanden, jaren in ervaring hebben opgedaan.

Het mooie is ook dat we allemaal zijn teruggekomen, al is er hier en daar wel een kwetsuur opgelopen. Soms ook zijn ze met enige bravoure teruggekomen en het is te hopen dat die stemming zo blijft en dat er geen terugval is.

Geweldig Bataljon en mooi Regiment

Ik, als commandant, prijs me gelukkig dat we allemaal van beide uitzendingen zijn teruggekomen en dat wij niemand hebben verloren, wat even goed had kunnen gebeuren.

Het bataljon en Regiment hebben van zich laten horen en heeft laten zien waartoe het in staat is, en dat is veel. En daar kunt u trots op zijn. Verschrikkelijk trots.

Dit Brabantse bataljon, met zijn eigen zuidelijke stijl, is niet alleen heel gezellig, het is ook nog eens verschrikkelijk goed en dat mag gezegd worden. Naast een geweldig bataljon is dit ook een mooi regiment.

Zoals u waarschijnlijk weet is het bataljon als samengestelde eenheid op missie geweest. De CCie met Bulgaren onder bevel en het bataljon met eenheden van het 12 Infanteriebataljon luchtmobiel, 11 Tankbataljon en een PanzerHaubitze peloton van de 14e Afdeling Veldartillerie, alsmede een aantal individuele militairen.

Ik heb de collega's van deze eenheden gevraagd niet hun eigen afkomst te verloochenen, maar er tijdelijk een nieuwe identiteit bij aan te nemen, die van ons Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Invasiekoord als bindmiddel

Binnen korte tijd was het duidelijk dat de Battle Group in Uruzgan aanwezig was. Het invasiekoord, een onderdeel van onze regimentstraditie, daarvan de zichtbare uiting.

Maar traditie is niet alleen een vorm van eerbetoon aan het verleden en hen die dat geschapen hebben; traditie is ook een bindmiddel voor de eenheid in het heden en zodoende een belangrijk element in het maken en houden van teamgeest en eenheidsgevoel. Vooral onder zwaardere omstandigheden zijn dit de elementen van militair vermogen die het mogelijk maken de opdracht te blijven uitvoeren.

Deze functie van regimentstraditie is van grote waarde geweest tijdens onze uitzending. Hoewel dus vele militairen een ander stamregiment en

traditie hadden liet zich dat uitstekend combineren met die van de Fuseliers. Het invasiekoord werd zo met recht een echt bindmiddel.

Het koord
als bind-
middel

Fuseliers

Fuseliers, jong of oud, ik vond het geweldig om uw Regimentscommandant te zijn.

Mijn tijd bij dit bataljon was heerlijk. Veel ervan ga ik missen, maar de eerlijkheid gebied me te zeggen dat ik sommige dingen niet ga missen.

Ik ga niet missen:

- Het horen van onze boefjes als ze zich weer eens misdragen hadden;
- Het maken van de commandantenmelding;
- De telefoontjes van de legervoorlichting om te horen wat we allemaal uitgespookt hadden;
- Het nachtelijke gepiep en gekraak van de Motorola van de PBC op onze gezamenlijke fab in TK;
- De bezorgdheid als ik weer eens naar de opstroom werd geroepen bij een TIC;
- Of die vent die naast je zat op het toilet in de natte groep en duidelijk iets verkeers gegeten had;
- Het geknal van de PzH;
- Of die van de 25mm;
- Het geluid van opstijgende Apaches om steun te bieden aan onze troepen;
- De bezorgdheid als onze gewonden de Role 2 werden binnengebracht;
- De opluchting als bleek dat de verwonding rela-

tief mee viel;

- De zorgen over die andere eenheid in Bosnië en hoe het ze zou vergaan;
- De irritatie wanneer het niet ging zoals wij het wilden.

Wat ik wel ga missen:

- De geur van diesel;
- Het geratel en gepiep van de rupsbanden;
- Het geronk van de kachel binnen in het vtg;
- De stank van met meerdere in een afgesloten vtg zitten (Jos en Robin, jullie blijven vieze mannetjes);
- Het gestommel zonder lichtjes 's nachts en het gevloek bij een val over een scheerlijn;
- Het gemopper over BMS;
- Het tevreden gevoel als je het wel wist te laten werken;
- De schnitzels van Onkel Nickel;

En ook:

- Een beëdiging en koorduitreiking in Den Haag en Scheveningen;
- Het hoeftgekleter op Prinsjesdag;
- Het sonore gebrom van de motor van de Bushmaster;
- Het gekreun van het verenpakket van de Patria;
- De bakskes koffie op elk uur van de dag, slap of sterk, ik lustte het allemaal en altijd;
- Het samen voor een opdracht staan en die met zijn allen tot een goed einde brengen;
- Maar vooral de kameraadschap. Die kameraadschap ga ik zeker missen.

Mannen en vrouwen van het Regiment, mijn tijd zit er helaas op. U gaat uw haas van de bataljonsveldloop nu missen. De eerste 10 meter zult u voortaan echt zelf op tempo moeten komen. Het ga jullie allen goed.

Voor diegene die blijven: veel succes met de komende periode en weer een druk oefenprogramma en succes met de volgende uitzending.

Indien je het nog niet weet, teken dan bij en maak maximaal gebruik van de mogelijkheden die wij je bieden. We kunnen je goed gebruiken.

Als je toch besluit eruit te gaan: even goeie vrienden. Kijk terug op een mooie tijd bij de Fuseliers en heel veel succes.

Met een gerust hart draag ik nu het commando over aan de Overste Doense.

Joost, veel plezier, succes, en vooral veel krijgsmansgeluk. Je krijgt een mooie eenheid met buitengewoon goed personeel.

Gaande en komende man

Bedankt!

Als allerlaatste, mijn vrouw, Karin en mijn twee dochters Maartje en Lieke. Ik bedank jullie voor de tijd en ruimte die ik gekregen heb om deze eenheid, op mijn manier, te mogen commanderen.

Gelukkig hebben jullie kans gezien bij veel gelegenheden present te zijn en daardoor hebben jullie deze periode niet ondergaan maar beleefd samen met mij. Meiden zonder jullie had ik het niet gekund.

Bedankt!

Bedankt!

Volo et Valeo!

Commando-overdracht 17 Painbat CFPI

Overdracht van de regimentshanger aan echtgenote Marga Doense, op de achtergrond kijken oud-regimentscommandanten toe

Overste Doense tijdens zijn eerste toespraak als RC

Regimentskalender 2007

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
18-19 aug	Kinderweekend	Oirschot	Voor alle geledingen, afgesloten met bat BBQ (organisatie R00V / Batoffver)
23 aug	Regimentsdiner GFPI	Oirschot	Leden VVOGFPI & genodigden
24 aug	Functionieverdracht BA	Oirschot	11.00 uur, aansluitend receptie
06 sep	Bevrijding Beringen	Beringen	BC, BA + Oud-strijders + det Bcie Vaandelwacht d.z.v. Bcie
07 sep	Herdenking Indië monument	Roermond	RC, BA, Oud-strijders GRPI en C-Ststcie
18 sep	Prinsjesdag	Den Haag	D.z.v. Acie, Vaandelwacht d.z.v. Acie
27 sep	Beëdiging + Koordenuitreiking	Hedel	initiatief C-Acie, uitzendvlag d.z.v. Acie, vaandelwacht d.z.v. Acie
04 okt	Reünie 4e GRPI	Oirschot	4e bat GRPI / det Bcie + Uitzendvlag en Vaandelwacht d.z.v. Bcie
05 okt	Reünie VVV GFPI	Oirschot	Ost d.z.v. Acie
11 okt	Reünie 5 en 6 GRPI	Oirschot	5e en 6e bat GRPI / det Acie+ Uitzendvlag en Vaandel wacht d.z.v. Acie
27 okt	Bevrijding Tilburg	Tilburg	RC, BA, Oud-strijders KNBPI en C-Ststcie
03 nov	Bezoek Wolverhampton	UK	Det volgt d.z.v. BA
23 nov	Beëdiging + Koordenuitreiking	Colijnsplaat	Zie batorder, org C-Ccie (vaandelwacht + uitzendvlag d.z.v. Ccie)

Bataljonsnieuws

Open dagen Koninklijke Landmacht 2007

**Tekst: Sgt der Fuseliers,
Stan Nelissen C-cie 2e pel. B-gp**

Staande ovaties, stofhappen en minderjarige magschutters. In een paar woorden weergegeven waar onze Charlie Beren Compagnie de afgelopen twee weekenden hard voor gewerkt heeft. Onder de ogen van honderden belangstellenden werd er op gezette tijden een demonstratie gegeven van wat onze gemechaniseerde eenheden allemaal in huis hebben. Het publiek heeft kunnen genieten van een ware teamaanval met alles erop en eraan. Tactisch natuurlijk een ware aanfluiting, maar zeker leuk om naar te kijken. Tanks die met veel gedonder en geraas over de heide stormden met in hun kielzog onze YPR'n. Tussendoor, maar zeker niet onopgemerkt, is er door Golf een behoorlijk gat geslagen in de door de vijand opgeworpen hindernis. De zulu's hebben ook hun kunstje kunnen laten zien nadat een van de uitgestegen infanteristen in zijn borst getroffen werd door de oefenvijand. Dankzij de vele bezoekers bleef de "bakvulling" iedere keer met veel "heilig vuur" de "bak" uitstuiten. Keer op keer namen zij opnieuw hun plekken in om vervolgens het "gevecht" aan te gaan.

Bij de statische shows zijn onze Fuseliers vooral getest op hun vakkennis en hun sociale vaardigheden. Vele vragen werden keer op keer keurig en professioneel beantwoord. De grote publiekstrekker op de statische show was de fase 3 put met daarin een mag. Heel veel mensen, jong en oud, vormden lange rijen om even met de mag te kunnen ratelen. De meest gestelde vraag op de Open Dagen KL is ongetwijfeld of betrokkene een lege huls als souvenir mee naar huis zou kunnen nemen.

Minderjarige magschutter

“Bovenluiks” rondrijden

Ideaal klimtoestel

Onze YPR bleek ook een ideaal klimtoestel voor kinderen. Ouders hadden de grootste moeite om hun kroost, dat na veel geklauter boven op de to-

ren zat, van de bakken af te krijgen.

De rondritten hebben behoorlijk wat stof doen opwaaien. Vanuit de afwachtllocatie van de Mechanische demo waren de lange stofwolken duidelijk te zien. Hele families werden bovenluiks rond gereden over een parcours op de Wezepse heide. Nadat de laatste grote show gegeven was, steunden “de bakken” de gemechaniseerde demonstratie bij de rondritten. Het in grote getale toegestroomde publiek wilde tot laat in de middag ervaren hoe het is om in een YPR te zitten. Voor een enkeling een indringende ervaring, zeker na een harde botsing met een van de dragonrekken.

Ondanks het dodelijke ongeval dat tijdens de eerste dag plaatsvond, is er toch een heel positief en uitdagend beeld geschetst van ons bedrijf. Het was goed om het publiek te laten zien waar wij met z’n allen toe in staat zijn. Professioneel, hard werkend en klaar om op iedere plek ter wereld, in ieder geweldsspectrum, ons werk te kunnen doen.

EUFOR 5 krijgt zijn medaille

Tekst: Sgt der Fuseliers, Mark Brock

Zoals gebruikelijk na elke missie volgt er een ceremonieel einde waar de medailles aan het personeel uitgereikt worden. Voor ons als Fuseliers was het deze keer in de IJsselhallen te Zwolle.

Een bonte verzameling van militairen van allerlei dienstvakken en krijgsmachtdelen stond voor het, in grote getale, aanwezige publiek, opgesteld.

Na de ereroffels voor de genodigde Generaals en het afnemen van het appèl was het woord aan GenMaj Oostendorp. Deze benadrukte in zijn speech dat ondanks de vele media-aandacht voor collega’s in Afghanistan, de Bosnië gangers zeker niet het gevoel moesten hebben er niet bij te horen, en wel degelijk goed en belangrijk werk hadden verricht.

Dat het thuisfront er net zo over dacht bleek wel uit het applaus dat van de tribune’s op ons neer daalde. Na dit gezegd te hebben werd tot daadwerkelijke uitreiking overgegaan.

Brigadegeneraal Hardenbol en LKol Luiten hadden het genoeg om ons de medailles op te spelen en na een dik kwartier kan de C-cie de missie EUFOR 5 dan ook officieel afsluiten.

Het officiële programma is dan voorbij, maar voor

Medaille van de minister

we ons weer bij de familie en vrienden kunnen voegen, voor een goed verzorgde lunch, krijgen we eerst een fraai herinneringsboek en DVD uitgereikt.

Als alles dan ten einde is kan iedereen genieten van een lang weekend en ook ik vertrek weer richting het zuiden. Nog rijdend in Zwolle stad zie ik in mijn achteruitkijkspiegel in eens een flits, shit, 60 waar ik 50 mocht. Tja, de uitzending is nu definitief voorbij, welkom terug in Holland!

Historie

Uit de oude doos van de KNBPI

Uitnodiging uit 1976 voor een reünie in het "Prinses Irene Kamp" te Veldhoven

Oudstrijders van de Brigade paraderen door Antwerpen in 1968. De vlag is die van de Nederlandse Oudstrijders in België

Het detachement van de Brigade op Soestdijk in 1981

Het bestuur in vergadering, ergens begin jaren tachtig

Toegangskaat voor de reünie in 1987 te Breda

Reünie in Congleton in 1980. Links RC Lkol C. van den Heuvel. Tweede en derde van links: Joan en Tony Herbrink

Het certificaat uit 1983 voor het dragen van de Britse onderscheidingen (initiatief van Enk Feldhaus van Ham)

De uitnodiging van B en W van 's Gravenhage uit 1960

De Aanvullingstroepen: Van het strand tot Bergen op Zoom

Tekst: Hans Sonnemans

Niet alle Brigademannen zijn in augustus 1944 geland op het strand van Normandië. Vele honderden vrijwilligers hebben zich later, vooral vanuit het bevrijde Zuiden, aangemeld en kregen een korte opleiding bij de Compagnie Aanvullingstroepen. Na de oorlog vormden ze lange tijd een aparte groep en hoorden niet echt bij de andere veteranen. Zelfs het invasiekoord kregen ze niet uitgereikt. Pas in 1984 mochten ook zij dit dragen.

Voorzitter Rudi Hemmes besteedde in zijn her-

denkingsrede, bij het 60-jarig jubileum op 23 mei j.l., uitgebreid aandacht aan deze "aanvullers" en de toch wat ondergeschoven positie die ze lange tijd binnen de Vereniging van Oud-strijders hebben gehad. Gelukkig is deze situatie al jaren veranderd en is er geen sprake meer van twee groepen. Toch is het goed om eens terug te kijken op de geschiedenis van deze Aanvullingstroepen: een heel eigen hoofdstuk in de geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene".

In Vaandeldrager 3, december 1985, verscheen al een artikel over de Aanvullingstroepen van de

Begin augustus 1944: de Compagnie Aanvullingstroepen vertrekt uit Wrottesleypark. Majoor Looringh van Beeck loopt voorop.

Prinses Irene Brigade. Dit artikel was deels gebaseerd op de aantekeningen van de commandant van de eenheid, majoor Looringh van Beeck. Het onderstaande verhaal is bewerkt en aangevuld.

Oom Paul

De Compagnie Aanvullingstroepen of Reinforcement Unit (volgens de officiële Britse aanduiding), vormt de reserve van de Brigade. De verliezen van de Brigade moeten worden aangevuld met personeel van deze eenheid.

Commandant hiervan is majoor Frans Looringh van Beeck (bijnaam Oom Paul). Deze uit Zuid-Afrika afkomstige reserveofficier is daar in eerste instantie niet zo gelukkig mee. Hij zou liever een gevechtstaak hebben gehad. Gezien zijn leeftijd komt hij hier niet meer voor in aanmerking: hij is geboren in 1895.

Op 31 juli 1944 selecteert de majoor in het kamp Wrottesleypark te Wolverhampton een groep, die geschikt is om aan de komende "veldtocht" deel te nemen. Deze 90 mannen vertrekken naar Narborough, waar de Brigade op dat moment verblijft.

Op 4 augustus gaan zij aan boord van de "Ocean Angel". Aan boord bevindt zich ook de "advance party" (de kwartiermakers) onder leiding van majoor van Wijck. Om 12.30 uur licht het schip het anker. Bij Southend moet de boot blijven liggen omdat het konvooi eerst moet verzamelen. Op het allerlaatste moment komt daar oorlogscorrespondent Robert Kiek aan boord.

Normandië

Het wordt een rustige zeereis bij zeer mooi weer. Op 6 augustus bereikt het schip Frankrijk, De mannen ontschepen in de kunstmatige haven bij Courseulles sur Mer. De Britse beachmaster is

stomverbaasd om de Reinforcement aan te treffen nog voor de Brigade zelf is geland. Eigenlijk onnodig te vermelden dat dit natuurlijk tot groot plezier is van majoor Looringh van Beeck.

De Aanvullingstroepen worden op 8 augustus ondergebracht bij het 104e Corps Receptioncamp te Cresserons. Van daaruit vertrekt enkele dagen later kapitein Moelands met 13 man naar de tweede Unit (zelfstandige compagnie, red.), nadat het bericht is binnengekomen dat majoor Molenaar en enkele anderen gewond zijn geraakt na een mortieraanval. Voordat de Reinforcement op 20 augustus weer vertrekt, zijn inmiddels al verschillende vervangers naar de Brigade gezonden. De nieuwe standplaats wordt de 45ste Reinforcement and Holding Unit in Vauceulles nabij Bayeux. Hier worden ze op 22 augustus ingekwartierd, na een kort verblijf in tenten in Grentheville.

Van Frankrijk naar België

Op 25 augustus vertrekt majoor Looringh van Beeck naar Engeland in de Dakota van Prins Bernhard. Hij heeft als opdracht om zoveel mogelijk versterkingen op te halen. Ten koste van alles moet worden voorkomen dat de Brigade aan de gevechtsacties wordt onttrokken, ten gevolge van de geleden verliezen. Looringh besloot "alle bureaus uit te kammen, tot zelfs de gevangenis in Dundee toe." Op 2 september inspecteert hij zijn tweede contingent in Wolverhampton, bestaande uit 55 man. Enkele dagen later vertrekken ze, uitgezwaaid door minister-president Gerbrandy. In zijn bagage bevindt zich ook het vaandel van de Prinses Irene Brigade. Tegen de orders van de Brigadecommandant in, besluit de majoor het vaandel mee te nemen. Hij zal het de komende maanden in zijn bezit houden. In de avond van 6 september komen de nieuwe versterkingen in het Britse kamp aan.

De volgende dag beginnen de verplaatsingen. Op 9 september overschrijdt de Compagnie Aanvullingstroepen de Frans-Belgische grens. Daarna naar Brussel en via Leuven en Diest, achter de Brigade aan, naar Beeringen. Op 12 september wordt in de bossen bij Helchteren een bivak opgeslagen, na eerst twee nachten in tenten bij Beeringen te hebben doorgebracht. Looringh van Beeck vertrekt naar Bayeux om daar weer een nieuw contingent uit Engeland op te halen. Na zijn terugkeer gaat de Reinforcement Unit naar Tessenderlo (19 september).

Op wacht voor de Prinses Irene Kazerne in Bergen op Zoom.

Terug in Nederland

Op 24 september overschrijden ze te voet, in marscolonne, de Nederlandse grens. Twee keer komen ze onder mortiervuur te liggen, maar gelukkig vallen er geen gewonden.

's Avonds komen ze aan in Teersdijk, ten zuiden van Nijmegen. In de daarop volgende dagen evacueren soldaten van de Reinforcement ruim 400 bejaarden die nog in de schuilkelders van Nijmegen zitten. Hierbij komen ze vele malen onder zwaar vijandelijk vuur te liggen. Tot hun vertrek uit Teersdijk op 12 oktober, worden de "aanvullers" enorm geholpen door de Irish Guards. Van hen krijgen zij hun rations en andere benodigdheden.

Op 12 oktober vertrekt majoor Looringh van Beeck voor een bespreking naar Brussel. Daar krijgt hij te horen dat zijn eenheid moet worden ondergebracht in een voormalig kamp van de Duitse Arbeidsdienst. Meteen na die bespreking begint hij met de verplaatsing van de troep naar

het bewuste kamp Vreekwijk, bij Deurne. Op hun route ligt het plaatsje Sint Anthonis. Daar worden ze opgehouden door de Duitse acties bij Overloon. Ze arriveren de volgende dag. De Duitse linies blijken zo'n drie kilometer verderop, ten oosten van Liessel te liggen. Looringh noteerde: "onze positie nie gunstig. Geen ondersteunende troepen en wapens. Het kader blijft meestal Shell-shocked."

Op 14 oktober arriveert majoor Jan Beelaerts van Blokland met orders van de Brigade. Er moet worden begonnen met de opleiding van rekruten (vrijwilligers uit de bevrijde gebieden, onderduikers etc.). Hierop legt majoor Looringh van Beeck op eigen initiatief contact met de Britten in het Belgische militaire kamp Leopoldsburg. Er worden hem wapens en uitrusting toegezegd.

Drie locaties

De situatie in Vreekwijk wordt ondertussen steeds slechter. Op 20 oktober stroomt het kamp vol met burgervluchtelingen. De volgende dag worden deze mensen naar Someren, Lierop en Maarheeze gebracht. Op 29 oktober geeft Looringh opdracht om alle voertuigen en personeel te evacueren. Alleen de majoor, zijn chauffeuropasser en enkele onderofficieren blijven achter. De Engelsen gaan namelijk weer een tegenaanval inzetten en de Duitsers proberen te verdrijven. Als dit lukt, dan wil de majoor in het bezit blijven van het kamp. De gebouwen worden hevig beschoten maar de mannen blijken veilig te zijn in hun shelters (schuttersputten). Op 30 oktober breekt de Duitse weerstand. De "aanvullers" maken 18 krijgsgevangenen die bij het Engelse hoofdkwartier worden afgeleverd. De majoor krijgt een fles whisky als beloning.

Op 31 oktober worden in kamp Leopoldsburg de eerste rekruten ontvangen. Na overleg met de Brigadestaf en door bemiddeling van de Britse liaisonofficier, wordt op 15 december een HBS-school in Bergen op Zoom betrokken. Twee weken later arriveren daar de eerste rekruten uit Leopoldsburg, die weer onmiddellijk worden doorgezonden naar Middelburg, waar het hoofdkwartier van de Brigade inmiddels is gevestigd. Op dat moment, begin januari 1945, is de Compagnie Aanvullingstroepen over drie verschillende plaatsen verspreid. Vreekwijk, Leopoldsburg en Bergen op Zoom. In deze situatie komt verandering als majoor Looringh van Beeck besluit om de Cort Heijligerskazerne, die eerst

Militairen van de Compagnie Aanvullingstroepen in Bergen op Zoom, maart 1945.

door de Duitsers werd gebruikt, in te nemen. Om te voorkomen dat de Britten de kazerne voor zich opeisen, verandert hij de naam. Hij laat de metalen letters, waarmee de naam op de muur staat, verwijderen en stelt met dezelfde letters de naam "Prinses Irene Kazerne" samen. De letters die hij hiervoor tekort komt, laat hij door de plaatselijke smid bijmaken. Vanaf 26 februari 1945 is de Reinforcement Unit op een vaste plaats gelegerd.

Aanvullers naar het front

Op 15 januari is al een handboek voor de instructie gereed gekomen. Hierin vinden de instructeurs van de eenheid richtlijnen om, volgens de Britse beginselen, hun rekruten binnen de maximale termijn van tien weken op te leiden. Men wil hiermee een eenheid in instructie bereiken. Hoofdinstructeur is dan de 1e luitenant J.H. Jansen. Op 16 maart brengt koningin Wilhelmina een bezoek aan de eenheid. Inmiddels was de Compagnie Aanvullingstroepen uitgegroeid tot zo'n 1000 man. In dezelfde maand wordt hiervan een groot aantal naar de Brigade gestuurd, ter vervanging van de 100 mariniers, die begin april vertrekken. Bij het afscheid van die vervangers uit Bergen op Zoom vindt op de kazerne een grote parade plaats, waarbij ook de Brigadecommandant, kolonel de Ruyter van Steveninck, aanwezig is. Een piper band van de

Seaforth Highlanders is van de partij en speelt onder meer de brigademars.

Tijdens de actie bij Hedel bezoekt Loorings van Beeck het Brigadehoofdkwartier in Vlijmen. Hij maakt zich ernstig zorgen over "zijn" rekruten die hun vuurdoop krijgen in het zwaar belegerde bruggenhoofd. Uiteindelijk zullen daar tien "aanvullers" sneuvelen bij de gevechtshandelingen.

Garde Infanterie Depot

Op 6 mei vertrekt majoor Loorings van Beeck naar Wageningen. Hij overhandigt daar het vaandel van de Brigade aan kolonel de Ruyter van Steveninck. Deze is "not amused" en deelt de majoor mede dat zijn eenheid niet aanwezig mag zijn bij de intocht in 's Gravenhage. Loorings is hierover zeer verbitterd en heeft deze beslissing nooit kunnen begrijpen.

Bij de ontbinding van de Brigade vindt natuurlijk ook een reorganisatie van de Reinforcement Unit plaats. Het wordt omgevormd tot het Garde Infanterie Depot, dus de Jagers, Grenadiers en Irene. Een samenvoeging van de emblemen van deze onderdelen wordt gebruikt als wapen van dit depot. In de rang van luitenant-kolonel blijft Loorings van Beeck commandant tot mei 1946. Daarna verlaat hij de militaire dienst en vertrekt voorgoed naar Zuid-Afrika.

De "Aanvullers" marcheren over de Dam in Amsterdam, op 27 juni 1945. Voorop lopen kapitein Rijkens en de luitenants Vettewinkel en Van Oort.

Met meer dan 30.000 tevreden relaties is DFD één van de grootste particuliere assurantiebemiddelaars van Nederland. DFD, maatwerk in financieel advies!

Robuuste inzet vraagt om optimale dekking

Inzet van militair personeel tijdens crisisbeheersingsoperaties is voor steeds meer militairen aan de orde van de dag. De kans dat u als militair te maken krijgt met de gevolgen van molest is heel reëel.

Molest is de verzamelnaam van een aantal buitengewone omstandigheden waar u als militair mee te maken kunt krijgen. Onder molest wordt onder andere verstaan: gewapend conflict, burgeroorlog, opstand, binnenlandse onrusten, oproer en muerij. Maar ook optreden in VN-verband. Molest is vaak uitgesloten op uw verzekeringen. De verzekeraar keert in geval van schade niet uit! Om die reden

heeft DFD De Financiële Dienstverleners met AIG Europe een ongevalverzekering ontwikkeld die molest niet uitsluit: **DFD Optimaal**.

Neemt u deel aan een vredesoperatie (VN) of een crisisbeheersingsoperatie die voldoet aan de NAVO-omschrijving Non-Article 5 Crisis Response Operation (NA5CRO), dan keert AIG wel uit. Ook als de schade het gevolg is van molest.

Neem contact op met DFD en vraag het informatiepakket aan. Overtuig uzelf of DFD Optimaal u de dekking biedt die u wenst voor die momenten dat het echt spannend begint te worden. Bel met (040) 20 73 100 of mail naar: dfd@dfd.nl.

Voor meer informatie: www.dfd.nl

DFD Optimaal